ANTONI MIRÓ

ANTONI MIRÓ

ARÍSTIDE ESGUARDANT A GALA, 1988 (PINTURA, 200 × 200, DÍPTIC)

PINTEU PINTURA 1980-1988

Escriuen:

JOAN VALLS	1966
ERNEST CONTRERAS	1968
RAÚL CHAVARRI	1972
ANTONIO MANUEL CAMPOY	1973
VICENT ANDRÉS ESTELLÉS	1973
JOAN FUSTER	1973
RAFAEL CANOGAR	1973
JOSÉ DE CASTRO ARINES	1974
VICENT AGUILERA CERNÍ	1975
MANUEL MUÑOZ IBÀÑEZ	1977
DANIEL GIRALT MIRACLE	1977
GONÇAL CASTELLÓ	1980
CARLES LLORCA	1981
GLÒRIA BOSCH I MIR	1982
FÈLIX CUCURULL	1983
JOSEP CORREDOR MATHEOS	1983
JOAN A. BLASCO CARRASCOSA	1983
ENRIC A. LLOBREGAT	1984
JOSEP VICENT FORCADELL	1985
ROMÀ DE LA CALLE	1986
PEP BATALLER	1988
XAVIER DÀRIAS	1988
JORDI BOTELLA	1988

Antoni Miró, dintre el suggestiu i nou plantell de pintors alcoians, destaca per la seua ferrenya voluntat de creació. Sobre la seua pintura no cal parlar d'estils ni de modalitats més o menys fugisseres, perquè tot ell és sang i nervi en acció, pinzell i espàtula fecundíssims. ¿Expressionisme, post-impressionisme? Jo diria que no els nus que ara pinta —més enllà de la bellesa fixada en cànons estereotipats— tenen la torturada gràcia d'una subjectivització fortament onírica, personalíssima, fruit d'un seny artístic que ha meditat i tracta d'ensenyar-nos un món de missatges marginals on el somni canta en color i traç, conquerint-hi originalitats difícils, però, a la fi, persuassives.

A Antoni Miró li augure un camí de descobriments, perquè ha entrat, de ple, en el misteri de la inspiració autèntica, la que no es val de snobismes ni alienes fulguracions.

Joan Valls i Jordà

Alcoi, 1966

(Del llibre «Antoni Miró - Pintura». Gràfiques Pasqual, 1966)

ANTONI MIRÓ: «ELS OBJECTES REIVINDICATS»

Si no única —les escasses excepcions compten sòlidament al panorama contemporani—, l'experiència d'Antoni Miró s'ha repetit molt poc en l'art espanyol dels nostres dies. L'hàbit ha senyalat ja una fisonomia peculiar, gairebé tòpica, a l'artista espanyol; és la passió temperamental que, en entrar en contacte amb una realitat hostil, esclata en una gesticulació quasi insolent, on la intenció rebasa quasi sempre les directrius operatives. El gest d'Antoni Miró, encara iniciant-se en els mateixos supostos, encara originant-se del mateix conflicte entre passió i realitat és distint de l'habitual. El seu enfrontament amb la realitat suscita en ell una especie de reserva, com un moviment defensiu de la sensibilitat ferida o, si es vol, com la dolorosa solidaritat del que, essent humà, resta deshumanitzat, desplaçat per la voraç màquina del consum social, de l'explotació humana. D'ahí que Antoni Miró intente en les seves obres —pintures, esculturas— rescatar per al regne de l'home les imatges residuals de la realitat: les peces inútils de vells automòbils, les radiografies del cos humà, els arruats papers abandonats... Residus que —i açò el situa en contraposició al «pop»— perden, a l'ésser reivindicats artísticament, llur condició d'escòria per a ésser transformats, metamorfosejats en testimoni vital, en testimoni de la pregona solidaritat dels desposseïts del món, dels homes que moren a foc a la jungla vietnamita o a sol i fam als camps espanyols.

Ernest Contreras

Alacant, 1968

(Del catàleg «Alcoiart-27». Woodstock Gallery, Londres, 1968)

L'experiència d'Antoni Miró (Alcoi, 1944), escultor, gravador, dibuixant i ceramista, també extraordinari promotor artístic, s'aproxima en gran part als supòsits del «pop», en els què entra amb un sentit essencialment documental i testimonial, promovent unes realitzacions que van de manera directa a la descripció de situacions i a la condemna dels criteris amb què aquestes són usualment enfrontades.

Antoni Miró, en el seu ambiciós treball monogràfic «Amèrica Negra», ha realitzat integracions fotogràfiques, concepcions escultòriques i experiències conceptuals, orientat exclusivament per un plantejament expressiu.

Raúl Chavarri

Madrid, 1972

(Del llibre «La Pintura Española Actual», Ibérico-Europea de Ediciones)

Antoni Miró (Alcoi, 1944), artista de gran receptivitat, però dinàmica, és a dir, creadora, doncs el que rep ho assumeix i acte seguit, ho transforma en quelcom decididament seu. La seua obra sol ser una bigarrada finestra cap a quasi tot el que avui es fa (pintura, escultura, dibuix), des del populisme de les estampes a la nova figuració, passant per les experiències cinètiques, allò matèric... tot.

Antonio Manuel Campoy

Madrid, 1973

(Diccionario Crítico del Arte Español Contemporáneo, Ibérico-Europea de Ediciones).

FORNALL DE FICCIONS, 1985-88 (PINTURA, 200 × 200)

Vaig anar amb Antoni Miró a Altea, on té la seua casa. Primerament vàrem recòrrer la matinada de Benidorm. Vaig intentar, inútilment, el reconeixement d'alguns llocs que em foren molt familiars. En arribar a Altea, amaneixia un diumenge, clar, tranquil, amablement lluminós. Ens varem gitar, com era ben comprensible, l'endemà vaig veure l'obra d'Antoni Miró, un obra admirable, combativa i feraç, rica de còlera i tendresa, crònica penosíssima i esquema d'acció, de poblacions murals. L'obra en cicles d'una claredat argumental i d'una cohesió mental extraordinàries, se m'oferia, així, compacta, seguint les breus notes acompanyadores del seu creador. Vaig quedar literalment fascinat. Sobre les teulades d'Altea, unes teulades velles, gracioses, sedants, triomfava un sol tumultuós.

Vicent Andrés Estellés

València, 1973

Hi ha moltes maneres de «valorar» un treball. I més encara si el treball en qüestió pot ser qualificat d'«art», de «literatura», de «ciència»... Hi ha el punt de vista —bàsic— dels cèntims: del jornal, dels honoraris, o de com se'n vulgui dir, que consisteix en el fet de cobrar. Hi ha, també, i potser pel cantó oposat, el càlcul dels resultats tendencialment abstractes, que situen l'«obra» en un escalafó de victòries formals o teòriques: traduïble en elogis més o menys circumspectes. Una altra possibilitat de criteri i d'examen seria la de la «història». L'artista, l'escriptor, el científic, en el seu treball —i precisament perquè el que fan es treballar—, juguen un paper concret i determinant en la vida d'una societat, o bé n'acusen les deficiències o els remordiments. Davant la pintura d'Antoni Miró, jo, ara, descarto les eventualitats inicials: la de l'èxit material i la de l'eficàcia estètica. No sóc un «crític d'art» capaç d'interessar-se per les cotitzacions de les galeries ni pel debat acadèmic dels mèrits. Penso, més que res, en l'exemplaritat d'unes proposicions de principi i en l'abnegació personal que implicava realitzar-les. Això, en el cas d'Antoni Miró, no es produïa en el buit cosmopolita, ni en l'aventura transhumant: sorgia d'una circumstància social irreductible, i en ella juga l'aposta decisiva... Jo no sé si avui hi ha una «pintura valenciana»: no sé si la pintura, en tant que pintura, admet uns adjectius «nacionals». Quan pensem en els pintors europeus del Renaixement, tendim a puntualitzacions geogràfiques il.lustratives: «venecià», «florentí», «sienès». L'«escola» —tècnica i rutina— era, aleshores, important. ¿Què és una «escola» avui? L'«escola de París» ¿no passa de ser una «il.lusió de l'esperit» del senyor Malraux i «compañeros mártires»?... L'art, ara com ara, no té «pàtria», en les seves inflexions de mètode o d'estil. Sí que en té, però, en la mesura que el propòsit de l'artista s'involucra en un combat, en un impuls de sarcasme, en una voluntat d'acció. I això sempre es planteja —quan es planteja— des d'una «societat» determinada, i en mig dels condicionaments que aquesta societat provoca. La pintura d'Antoni Miró naix del fons de les més confuses contradiccions de la «societat valenciana»: d'un fantasma que anomenem «societat valenciana». Té una virulència entre irònica i èpica. ¿Podia ser d'una altra manera? Hi ha molts pintors valencians que pinten el no-res pròxim: un paisatge, una cara, uns objectes. Antoni Miró s'arrisca a una temàtica que ingènuament —i per mamar-nos el dit—, de vegades, solem anomenar «universal». No és «universal» perquè hi figurin els negres, l'espectre de la CIA o una escena del Vietnam. Si només fos això, seria «regionalisme ianqui»: un regionalisme com qualsevol altre, i a expenses dels altres, més immediats i, per tant, més dolorosos. Miró va més enllà: més al fons. La seva decisió plàstica respon a secretes espectatives de la seva gent. El «negre» del llenç o del gravat «representa», emblemàticament, un dolor autòcton. Antoni Miró intenta explicar-lo. La gran passió que emana de la seva obra és aquesta: la d'una temptativa de ser ell entre els seus, i ell i els seus projectats en una afirmació absoluta. Que Santa Llúcia li conservi la vista...

Joan Fuster

Sueca, 1973

MEDITERRÀNIA, 1988 (PINTURA, 200 x 200). COL. PARTICULAR

Antoni Miró perteneix a eixa raça d'homes atents al seu entorn, a la contaminació i banalitat de la vida, a la manipulació i abús dels predators, vigilant en summa dels puixants signes del caos i del deteriorament de les relacions humanes.

Les seues imatges són de violència i protesta, però no es tracta solament d'una «poètica plàstica del rebuig», està present el juí moral, que amb llur acció i la d'altres com ell, farà possible el despertar d'una consciència del mal, que puga portar-nos l'anàlisi i recerca d'una nova filosofia. Les desoladores imatges dels seus quadres, posen en entredit, lùcidament, les teories imperants de la superioritat tecnològica i racionalista.

Antoni sap que pot haver altres mitjans, potser més eficaçsos de reformar els fets que denuncia, ell ho sap i els pinta, «però no n'hi ha prou amb el gest, és necessari constituir-se en fet artístic, en llenguatge» —com ha dit Ernest Contreras, sobre el pintor—. Miró ha elimitat tota rèmora estètica, sense renunciar a cap valor plàstic expressiu, per a una immediata comunicació del tema i creació.

Rafael Canogar

Madrid, 1973

EXIGÈNCIES TESTIMONIALS DE L'ART

El nom d'Antoni Miró em ve sonant, més que actiu, gairebé frenètic, en la crònica diària del nostre art per fora i dintre del país. La seva activitat es multiplica en els més diversos quefers, i així són les seves volences d'art figures de les meves pròpies atencions artístiques, posades a diari davant meu, notícia sempre de les meves pròpies notícies. I quan s'exposen a la meva atenció crítica, dic —o he dit d'elles— que tota aquesta inventiva de Miró —pintura, escultura, cerámica— està carregada de vida, i que el que més em plau sia també la que anem a nomenar pintura de l'«humanisme» i la seva escultura, el camí i pretensió de les quals, per la seva cavil.lació moral, aprove. Però en la meva opinió, el més important d'aquest home és la seva curiositat insadollable, la seva vigilància sobre les exigències testimonials de l'art com a figura de significació de la nostra vida, que ell trasmuda molt sàviament en figuracions del seu inquiet univers, pesquisitiu, denunciatiu, premonitor, les aspiracions del qual celebro molt joiosament.

José de Castro Arines

Madrid, 1974

TOT DONANT TESTIMONI

Des de sempre, l'art d'Antoni Miró ha estat aliniat en les files del «compromís». Vol dir això que es tracta d'un quefer indissimuladament polític i que, per conseqüent, cadascuna de les seues obres contribueix a la permanent actualització d'un tema tan vell com la seua antiga i inexplicable polèmica. I cal insistir sobre això d'«inexplicable», car qualsevol presa de posició (i l'abstencionisme també en comporta una) és de naturalesa política, tot donant testimoni d'una manera d'entendre la relació entre les tasques artístiques i la societat.

En aquestes dates resulta ociós i redundant retreure una cosa tan clara i arxiconeguda. Mai està de sobres, tantmateix, subratllar l'evidència d'un compromís voluntari, quan hi ha tants que segueixen disposats a robar-li sentit comunitari, projecció i interconexions a les activitats humanes, amagant «estèticament» la pròpia domesticació, la qual implica adhesions passives a les mitologies i poders dominants.

Llavors, en recordar quelcom tan obvi com la negativa de l'artista Antoni Miró a ésser una merla ensinistrada i conforme amb el seu plàcid captiveri, no estem eludint la problemàtica medul.larment artística, sinó més bé afrontant-la de ple. Perquè el «compromís», en establir-se des dels termes d'una activitat específica, solament és vàlid i eficaç —dins les seues pròpies limitacions— quan hom el contrau en termes d'aportació estètica i d'enriquiment idiomàtic. La història de l'art és una crònica d'inconformismes. Els «períodes» els fan les escoles mitjançant els grans intérprets de cada època, però és el ferment de la disconformitat qui descobreix les claus visuals que exigeix cada instant.

En aquest darrer sentit, l'obra d'Antoni Miró, posant sobre la taula les seues cartes polítiques, pertany també a l'inconformisme d'aquells que cerquen sempre sense repòs els camins visuals contemporanis. Reconeixent la seua historicitat —la seua identificació amb el propi temps i les seues tensions— vol rectificar el curs de la història vers rumbs positius mitjançant la conscienciació com antítesi de l'alienació. És a dir: està, senzillament, fent «art». I el fa aferrant els elements simbòlics i emblemàtics que jutja comunicants i actius al present.

Per acomplir la missió que s'ha imposat, Antoni Miró escampa la seua ampla capacitat, la seua fecunda inventiva, el seu creixent perfeccionament.

Vicent Aguilera Cerni

València, 1975

(Del llibre «Textos, pretextos y notas». Edita: Ajuntament de València, 1987)

HOME D'ESQUENA, 1988 (PINTURA, 200 x 200). COL. PASQUAL-LEONE, VALÈNCIA

ANTONI MIRÓ

Un dels moviments més fèrtils dels anys 70 al País Valencià, es sens dubte el propi d'aquesta pintura social, realitzada des de el compromís; à ell pertanyen Joan Genovés, l'Equip Crònica, Equip Realitat, Monjalés, Anzo, Boix, Heras, Armengol, Antoni Miró, etc. La evolució de cadascún d'ells hi és imprevisible; alguns (Anzo, Boix, Heras i Armengol) ja la han començat; els altres es troben en el seu moment de desenvolupament. Del que no cap dubte es que en panorama actual de les arts visuals, el pes específic del moviment social valencià es decisiu. Tal vegada el constructivisme abstracte serà l'únic moviment com a tal que l'iguale en empenta; després l'hiperrealisme, les poètiques personals, etc.

Es difícil saber ara si la pintura de problemàtica social es troba en un moment expansiu o de reiteració; el que sí es evident es la seua tremenda fecunditat. Fins i tot, Sixto, Coll i Agulló, participen d'aquesta preocupació arran del entorn de l'home i els seus enormes condicionaments. L'esteticisme ha donat pas a la cultura de la consciència; els valors plàstics, a la energia comunicable; la crítica tradicional, a l'anàlisi sociològic. El fenòmen és contundent i important; en ell, Antoni Miró n'es protagonista.

Nascut a Alcoi en el 1944, inicia la seua pintura dintre d'un formalisme aviat expresionista; a ell corresponen les pintures de 1957 al 1963. Aquest període arriba fins 1967 i inclou obres singulars com «Crit, Dijuni forçós», «Les tres gràcies», 1967 o «El boig», del mateix any.

Ja, en comentar la pintura del Monjalés feia aparició el fenòmen evolutiu de la nova generació valenciana, que hi havia realitzat la caminada de la plàstica del segle XX en la seua pròpia biografia pictòrica: comentava en aquella ocasió que Monjalés, Gil, Michavila i fins Sempere s'havien iniciat en una neofiguració; darrera hi havien arribat a la abstracció, on de forma variada creaven un període important (singularisme en Sempere), i després Monjalés arribava a la pintura social. Doncs, be, Antoni Miró arranca del expressionisme en lloc del neocubisme, també té el seu període abstracte i culmina amb el propi de la seua obra actual, conexa amb la problemàtica del home i el entorn que el condiciona. «Els relleus visuals», de 1968, son un magnífic període de investigació on les corrugacions de la superficie «tema» son en funció d'un procés de recerca intel.lectual i plàstica molt possitiva. D'aquí fins Vietnam 68 tan sols hi ha un pas cronològic, però un llarg i veloç camí conceptual. En aquest punt, Antoni Miró decideix cercar mode d'expressió a través de l'escultura, preferentment metàlica, on no es infrecuent la al.lussió formal. La escultura de 1968, entre la mural i la de «peu», és quasi un assaig d'espais, de volums aèris insinuats per ses gràcils estructures. El conjunt resulta fluïd i paral.lelament inquetant; els seus vértex aguts quasi fiblant poden arribar a lo obssessiu, i com a contrapunt, els seus assaigs arran d'estructures més sòlides busquen el cercle, més tranquil i seré. En 1969 ses figures de geometrismes, pensats, deixen pas a al.lusions patètiques humanes, com evocació a Vietnam. La consciència social ha arribat a tots els aspectes de la seua obra i busca la temàtica universalista, evitant l'envelliment primerenc de la crònica d'un dia. El seu afecte per l'obra mural i l'interés pel treball l'estimulen, va cobrint etapes pròpies i en 1973 els seus murals escultòrics son figures analitzades i esencialitzades amb rigorós mètode on el volum, l'espai i el concepte son dominats per l'artista. La problemàtica americana, tan estimulant per Renau, ho és també per Miró, i en 1972 realitza una sèrie de metallgrafíes tocant la situació del negre en la societat americana; «L'espera», «Vencerem» i «Lluita d'infants» corresponen a aquest període. El seu llenguatge es directe, amb un colorit viu i amb formes humanes dibuxades amb gran vigor. Ha aprofondit en el tema, cinglant la forma, li ha donat importància bandejant la hipèrbol; aquesta obra és paral.lelament bella i això no deu ser considerat com limitació, més be com valoració secundaria, existent, però.

Al llarg del estudi de «Crònica de la realitat» hem vist la frecuencia del simbolisme, de la associació d'elements derivats fonamentalment delpop-art alservei del impacte del missatge; ço és frecuent en l'Equip Crònica i fins en Horacio Silva. Antoni Miró ho empra en la «Gioconda» de 1973, on apareixen símbols paral.lels a «Fata Morgana USA» de Renau, paral.lelisme persistent en «Recerca de la Pau», 1975 i en la carpeta «Antoni Miró - One dollar» del mateix any. Per cert, venuda la sèrie del 75 a una elevada cotització.

Veloç camí el d'Antoni Miró en el que és difícil situar moments més culminants per la constant del treball intens i de la aportació intelectual. Possiblement «Vietnam 68» i les metallgrafíes del 72 seràn més difícils d'oblidar.

Manuel Muñoz Ibáñez

València, 1977

(Del llibre «La Pintura Contemporània del País Valencià, 1900-1977», Editorial Prometeo).

ANTONI MIRÓ, UN CRIT DE DENÙNCIA

Es el seu un realisme social, una mena de crònica de la realitat, un art compromés? Miró ha superat les caselles que podríen confirmar-lo en un determinat «isme», la seva obra segueix una evolució fermament arrelada en el batec dels corrents polítics i la seva dinàmica. Són els fets i les vivències socials el que preocupa l'artista, tant a nivell local, com a nivell internacional. La vària iconografia per ell emprada té connotacions molt directes i legibles. Les diferents sèries o etapes d'obra seva (Amèrica Negra, El Dòlar, etc.) són un clam per la llibertat, per la solidaritat humana, una lluita contra l'opressió de tota mena... Soldats, policies, guerrers, armes, dòlars rebregats, éssers apallissats i oprimits, torsos femenins flagel.lats..., són la base temàtica d'una anàlisi del nostre món feta amb agosarament i gran expressivitat...

Daniel Giralt Miracle

Barcelona, 1977

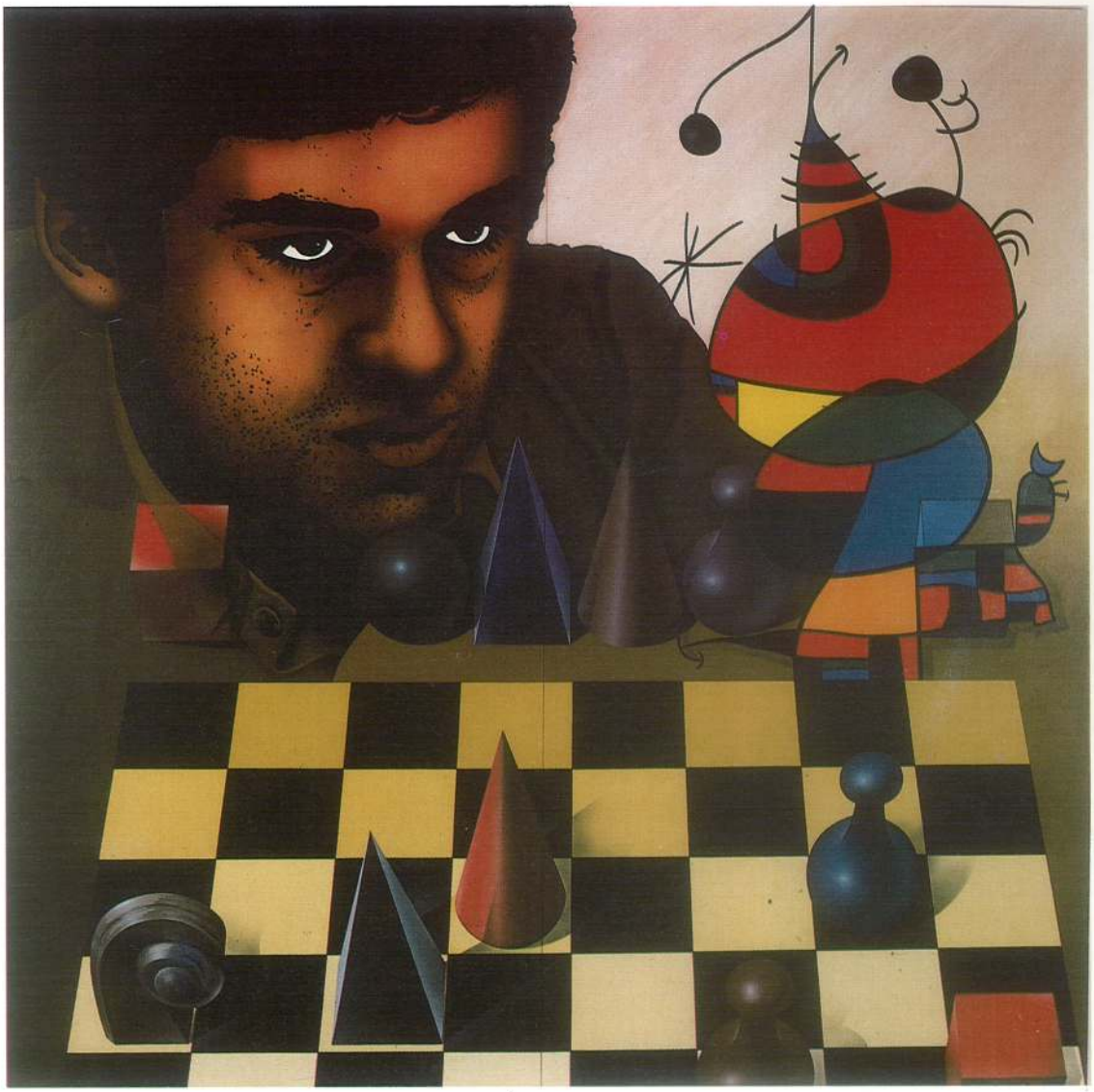

KASPAROV, ESCACS I PERSONATGE, 1988 (PINTURA, 200 × 200, DÍPTIC)

UN MÓN CONVULSIONAT

L'home del quaternari dins de la foscor de la cova d'Altamira il.luminant-se amb una torxa, usant greix i terres de colors, pintava les parets i hi representava imatges d'animals importantíssims per a la seua subsistència com eren el bisó i el cèrvol. Intentava a través de la representació gràfica practicar un ritus religiós favorable a l'èxit de la seua caça.

Aleshores la imatge, com sempre, ja començava a jugar un paper cabdal en l'existència de la humanitat en el camí cap al desenvolupament d'una organització social més perfecta.

Els mitjans tècnics eren primaris, com també ho era l'incipient esquema social, però a poc a poc l'home en la gran aventura cap a la perfecció va utilitzant-los i millorant-los fins a ser cada vegada més complexes. Les seues idees gràfiques es perfeccionen i la representació del món que envolta l'ésser humà assoleix el seu objectiu d'il.lustrar i servir la pròpia humanitat en l'intercanvi d'idees arribant aquestes a expressar conceptes i desitjos al servei de la mateixa societat, més ben dit, al servei de la mateixa classe.

Antoni Miró està inserit en un món convulsionat per tensions, passions i interessos oposats en la lluita de classes, on la injustícia plana per tot arreu.

Les lluites tribals de l'home primitiu per la possessió d'una peça de caça, o simplement el desig furiós i boig de matar i vèncer, avui es traspassen a uns mitjans sofisticats produint-se l'estat permanent de barbàrie que fa que dubtem si la ment humana ha evolucionat mínimament en comparació amb els antecedents de fa quatre mil anys.

En aquest món bàrbar i cruel en què vivim, on encara «homo hominis lupus», Miró amb tècnica variada, completa i perfecta, utilitzant tots els elements dels quals avui pot disposar, reflecteix la realitat social que l'envolta. La seua pintura, la seua escultura i els seus grafismes ens diuen sempre i a tota hora que malgrat l'espurna de la intel.ligència que mou la nostra activitat, l'home es troba molt allunyat de la seua perfecció i superació. La humanitat és encara molt jove, està a les beceroles.

Antoni Miró, com els artistes de la Itàlia renaixentista, és home que coneix a fons el seu ofici i toca tots i cada un dels procediments de les arts plàstiques; treballador infatigable arrelat a la terra que el veié nàixer, viu aquesta unió home-terra i a través de l'expressió del nostre dissortat país exposa tota la barbàrie que la humanitat arrossega des de mil.lenis.

Gonçal Castelló

La Safor, 1980

RONDALLA DEL QUADRE DE LA COMTESA-DUQUESA DEL LLOSTRE

Entrepà burumballenc de fusta moixentera fet a França de pins cremats de Serrella, passat per la màquina diabòlica dentuda i talladora que fa vaineta i s'emporta dits de tant en tant.

De front al taulell, mig assegut, torçat i alitrencat, el mig dimoni d'home, furga, pinta, arrapa, torca, mentre projecta foc groc, roig, verd, dents serrades per no mossegar l'entrepà de fusta.

La sobtil maniobra fa parir una silueta de tronc de femella mamelluda i escabellonada d'un negre rogenc, rogenc que crema a mesura que la mala llet sangonosa ix dels pots de química plàstica mitjançant els pincells del dimoni; dimoni que hi és fotut de desig, del impossible desig d'espolsar-li una nyecla com Deu mana.

I tot és perque la comtesa desportella de malícia l'ànima del nostre dimoni; la comtesa-duquesa representa la propietat absoluta de tot el que alena i el que no alena: alqueríes, arrossals, marjals, serres, convents, jutges, metges, escrivans... Es ama de suors, llàgrimes, lletades, sucs, babes, banyuts, culs, virots de frare, figues i esfínters...

Això fa que cadascuna de les pinzellades i furgades, tallats, ditades i escupinyades, porten al seu sí una càrrega verda i lletosa de continguda violència.

Deu sant! si es tornara corpòria de sobte, a mitja nit, a mitja lluna a sobra l'ambó de la sènia i sota el xop vora la font vella del Sopalmo!... La nyecla seria de tró, de colp i repic, de fica i fes bola perque no se'n pergués de mala llet ni gotim.

Deu!... que no és altra cosa que entrepà de fusta burumballenca de pins cremats de Serrella. La còlera del mig dimoni li vessa pels ulls; s'atura, alena, mira els ulls de la comtesa i veu la mirada dominant, absoluta, irònica i el somriure insuportable...

Ans de rematar els mugrons esplèndids de la comtesa, el mig dimoni desenvalisa el virot, acosta la cabota, ara un mugró, ara l'altre, orgasma-ejacula i llambroixa a banda i banda... Després, quan es refà, el mig dimoni mulla el pinzell delicadament i cobrix de setí brodat els pits de la comtesa...

El somriure de la femella és, ara, més obert. Com si es sentís més propietària...

Carles Llorca i Timoner

Sopalmo, 1981-82

DUQUESA D'ALBA, 1981-82 (PINTURA, 80 x 80). COL. AJUNTAMENT D'ALACANT

ANTONI MIRÓ, UN «MISSATGE» QUE BATZEGA

Quan tenim l'obra d'un artista al davant, sempre hi ha un factor emotiu i sensitiu que precedeix qualsevol mena de reflexió o anàlisi. Si la descàrrega de corrent que rebem ens commou, desconcerta, sorprèn, vol dir que aquell treball té una sensibilitat i, sobretot, la capacitat absolutament necessària de «comunicar». Això és el que li passa a l'alcoià Antoni Miró: fa un art que batzega. Aquestes primeres impressions són, almenys per a mí, les vàlides i valuoses, perquè obren la porta a una ulterior anàlisi dels elements plàstics, la possible rigurositat tècnica i l'efecte final del «missatge». Antoni Miró llença primer els missatge i, en els cartells, és ben efectiu el plantejament de l'art com a missatge. Són, en definitiva, les batzegades d'una complicitat potser amargada o dormida, d'una preocupació que ens afecta molt directament, car no fa el pamflet localista sinó que projecta i fa extensiva la crítica a una globalitat. Per això, quan llegim i observem a fons cada imatge d'Antoni Miró és fàcil adonar-se de la manipulació que tots patim. Cada u fa seu un nivell de lectura diferent d'acord amb la identitat, tensions viscudes i el context real que ens toca viure.

Quan Antoni Miró tracta el tema de «Les llances», sabia bé quin era el fons comú, social i polític, d'un acte reiterat en un altre context i època. En «El Dòlar» recupera tot un sistema de poder que aixafa per mitjà del símbol. Però, en aquests fets extensius hi situa els signes referencials al nostre entorn vivencial —així surten reduccions simbòliques a una imatge com «Encara diguem no»—. Per tot això i més, com veureu en les temàtiques dels cartells, Antoni Miró fa un art útil, un servei a la societat, un convit a la reflexió i a desvetllar aquells mals tragos amagats rera un suggeriment. S'hi apleguen en un sol mirall funció-art-tècnica amb un «missatge» viu i una escalfor que sovint crema.

Quan veiem les obres d'Antoni Miró cal pensar quins factors hi entren a formar part: una consciència que el situen al marge de la imatge fruïdora, una comunicació amb elements del passat vàlid com a fons simbòlic i transformats d'acord amb la integració de signes actuals —«Felip V», «Les llances»...—, una preocupació pels fets polítics i socials que ens envolten, una aplicació de filosofia pràctica tallant i irònica, una lectura múltiple de l'obra amb la prioritat de la imatge, una escenificació simbòlica de continguts sòcio-polítics i, en definitiva, un *compromís* amb l'època que li pertoca viure i l'ús d'uns elements que reforcen el missatge i el símbol. Les seves obres són crits de quotidianitats, contundents, testimonials, documentals, conscients, combatius, preocupats i preocupants.

Glòria Bosch i Mir

Barcelona, 1983

EL DÒLAR D'ANTONI MIRÓ

Em sembla que s'ha de ser molt badoc per a continuar creient que existeix una *Civilització* amb majúscula. Tot passant anys i empenyent segles, homologant i anorreant, la gent de certes latituds havia arribat a creure en una frontera que delimitava amb precisió inqüestionable els territoris habitats per gent de ment enlairada que connectava amb la divinitat suprema i zones poblades per una mena d'humanoides que rebien el nom de bàrbars i de salvatges. És possible que avui siguin ben pocs els qui pensin que tot això de la civilització resulta tan clar; i cada dia són més els qui, quan se'ls parla de civilitzar, el primer que es pregunten és ¿a qui tocarà el rebre? De civilitzacions en trobem a migjorn i a tramuntana, a ponent i a llevant, a garbí i a gregal, a mestral i a xaloc; però, n'hi ha cap de modèlica? En tot cas, ¿ho és la que ara intenta de civilitzar-ho tot, la que podríem anomenar civilització del *dòlar*?

Escric aquestes ratlles amb un llibre al davant que duu precisament per títol el nom d'aquest paper moneda. En la sobrecoberta, uns bitllets de banc nord-americans s'enllacen amb una pistola i unes bales escampades; és el nou signe civilitzador, que ha substituït el de la creu i l'espasa. Bellament editat —d'Edicions Canigó—, aquest llibre de debò «lacerant», «punyent», «doloròs», per a molts resultarà «molest». I és que l'art, quan aprofundint en ell mateix arriba a les arrels de la realitat per ferse'n bandera al bat de tots els vents, fa nosa a alguns dels qui s'hi veuen reflectits nus, sense careta.

El dòlar, aquest volum que tinc al davant, és un àlbum fotogràfic de l'obra escultòrica i pictòrica (període 1973-1979) d'un gran artista, Antoni Miró, valencià fill d'Alcoi, universalment conegut i admirat, sobretot més enllà de les fronteres dels Països Catalans. El denominador comú d'aquesta obra és la denúncia de l'opressió, de totes les formes d'opressió. Hi sobresurt, és clar, la denúncia de l'imperialisme; del del país on el dòlar és la divisa i de tots els altres imperialismes, com el que queda expressat en les seqüències que prenen peu en el cèlebre quadre de les llances de Velazquez. Sí, les llances d'aquella antiga monarquia assentada a Madrid, en els amplis dominis de la qual el sol mai no es ponia i que, quan el sol ja l'estava abandonant, van servir per a sotmetre, *alcançantnos* a tots plegats el *mal d'Almansa,* el País Valencià, el Principat de Catalunya i les Illes Balears.

No interpreto; només tradueixo. L'art d'Antoni Miró és tan transparent com penetrant. És per això que Jaume Fàbrega pot escriure, sense vacil.lacions, que «en Antoni Miró, justament, es dóna una plena identitat i coherència entre ciutadà —que lluita pels Països Catalans, contra l'imperialisme i l'opressió— i artista —que es bat per nous llenguatges, revulsius i plenament identificats amb la nostra època—». I Vicent Andrés i Estellés, en expressar la seva «vella admiració» per aquest artista, pot dir-nos que és «un gran valencià, combatiu, combatent, de les primeres hores». I com que l'universalisme és l'assumpció dels diferents particularismes a partir del particularisme de la comunitat on cadascú pertany, a través de la seva identitat valenciana que el fa esdevenir, segons Isabel Clara Simó, «independentista», Antoni Miró es converteix en intèrpret vàlid del sofriment dels homes i dels pobles de tot arreu. Ho constata Corredor Matheos, que ens explica: «Em sento més identificat que mai amb eixe vietnamita mil vegades assassinat, amb eixe negre escarnit en tot el planeta, amb l'home explotat. I amb emoció i ira veig el rostre de Salvador Allende en tots eixos rostres crispats, adolorits, d'Antoni Miró». I Joan Fuster, quan troba que «en el fons de la sostinguda i proteica feina d'Antoni Miró hi ha des del primer dia una decisió crítica projectada damunt l'home i damunt la societat que l'home occidental ha creat».

Amb *El dòlar* de Miró davant dels ulls desapareixen els miratges que ens podrien fer creure que la civilització occidental ha trobat el veritable camí del progrés i ens veiem obligats a una reflexió profunda.

Fèlix Cucurull

Barcelona, 1983

(Diari «Avui», 23 gener 1983)

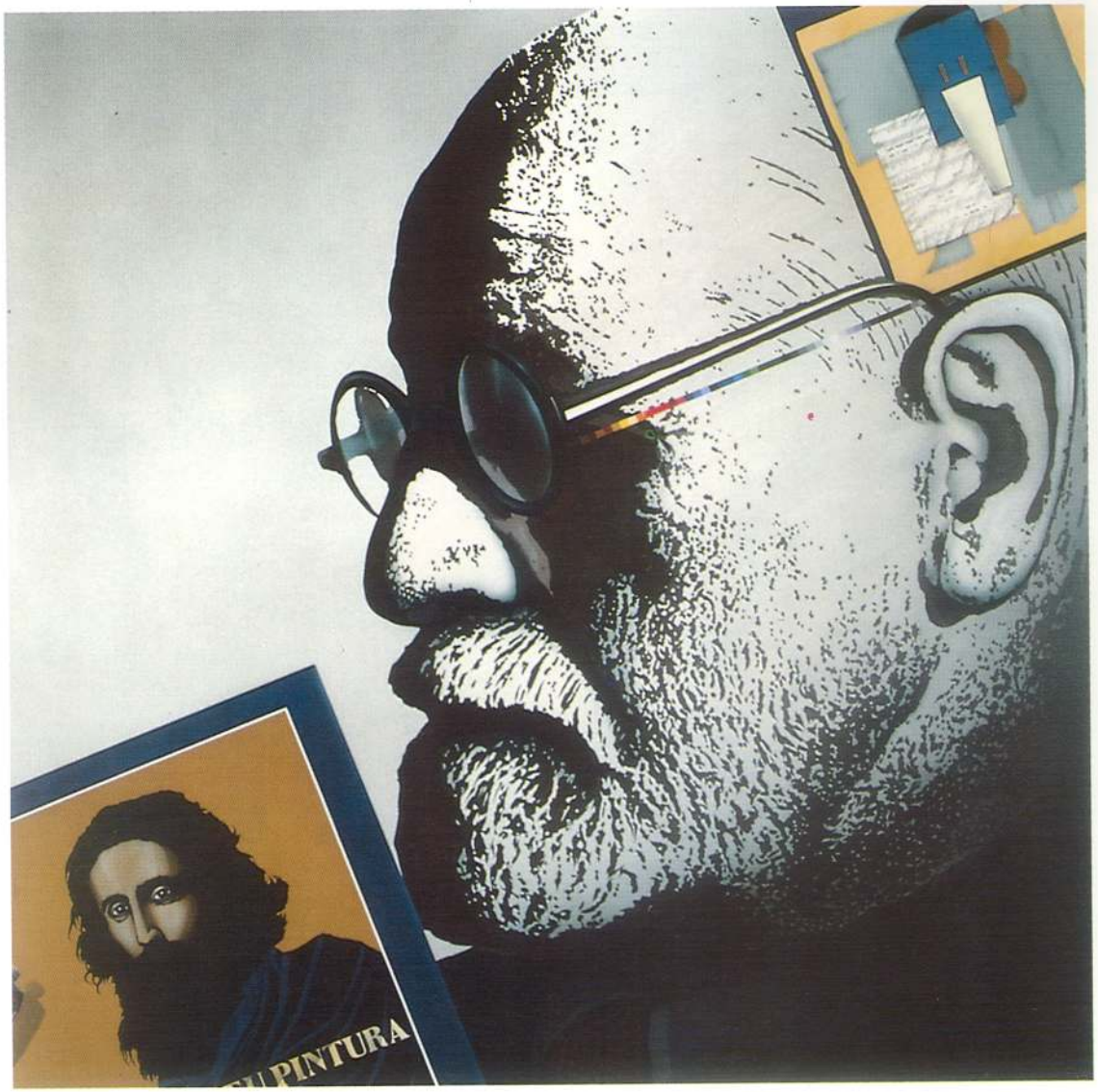

PSICOANÀLISI DE LA PINTURA, 1988 (PINTURA, 200 × 200)

ELS CARTELLS D'ANTONI MIRÓ

Posem-nos, per una vegada, radicals. Exagerem, a consciència, per fer-nos entendre millor. No ens asuste dir, davant d'aquestos cartells d'Antoni Miró, que el cartell és el vertader art de nostra època. Funció útil i ingredient estètic. L'art, no pur, brut però: de vida, és clar. No és ço el que anyoràvem? L'art comprometut: no amb una tendència social o artística determinada, sinó amb la seua llibertat i la de tots.

Advertiu algunes de les notes identificadores del cartell, potenciades al màxim. Així, la contundència. Cadascún d'aquestos cartells ens surt al pas, tombant-nos. Son clars, podem captar el seu significat inmediatament. Son també sorprenents. És a dir, contenint elements que ens son familiars, hi ha sempre certa distorsió de lo real que desperta el nostre interés i centra la nostra atenció en el tema proposat.

El realisme acusador va acompanyat d'una culta ironia. Antoni Miró és capaç de jugar amb elements molt diversos. No hi ha una preferència per certs temes, excloent-ne d'altres. En sembla important que el seu realisme siga capaç d'enfocar tan directament les coses, que aquestes quasi desapareguen com a tals i es disolguen en una abstracció significativa. No hi som, doncs, davant un realisme social ingenu, d'aquells que encara son capaços de fer-nos esgarrifar de vergonya forana. Antoni Miró fa, abans de tot, art-si és que desitgem veure —ho així— encara que certament lo útil i lo estètic resulten inseparables.

Junts, aquests cartells formen una galeria de testimonis de la nostra època. Ací hi és representat o evocat tot el que ens dol i ens angoixa. Contenen al.lusions concretes, es refereixen a fets que han ocupat les primeres planes dels periòdics un dia determinat i, amb tot, tenen també caràcter de símbol. Qui ha dit —és a dir son tants que no podríem nomenar-los a tots— que hi ha que esborrar els símbols i, anat més enllà, desfer tots els mites? No hem fet més que sustituir uns mites per altres... que no son sinó versions d'aquells: ví nou en gerres velles. D'aquí la significació, densa i clara, abstracta i precisa, que podem trobar en els cartells d'Antoni Miró. Cartells que son *acció,* que es troben inserts en el mon quoditidià i al mateix temps, per com han arribat al cap i per raons més difícils de triar ara, per valors que sabem reconéixer però —confesem-ho— ens costa fer explícits, art, art tan impur com pur: art a seques.

Josep Corredor Matheos

Barcelona, 1983

ANTONI MIRÓ O EL COMPROMÍS DE L'ARTISTA

Antoni Miró, pintant «precisament» allò que no li agrada —com ell mateix ens ha dit—, ens ofereix un reportatge —tractat amb accent denunciador, quan no amb evident sarcasme— de tota una època. Sembla haver escoltat la recomanació de Marc Bloch, i s'ha erigit en historiador que està present allí on es troba la carn humana. Utilitzant diverses formulacions estètiques i cercant infatigablement nous recursos expressius —sempre dintre del realisme social— ha deixat constància de la violació dels drets humans, de les vergonyes del racisme, dels horrors de la guerra, de la sempre problemàtica emancipació social, de l'alienació derivada dels mites, de les misèries individuals i col.lectives, de la violència provocada per la barbàrie feixista, de la progressiva deshumanització de l'home contemporani, dels diferents sistemes de manipulació, dels delers d'independencia nacional i cultural, dels perills de l'imperialisme bèl.lic, de les dependències derivades d'un capitalisme agressor, de la indesmaiable esperança en un món just i lliure...

No caldrà subratllar que l'art d'Antoni Miró és polític, que està sempre connectat amb el seu moment històric, que revela un inconformisme radical, que trenca llances en pro de la solidaritat, la llibertat, el compromís... Que no és un art neutre, en el suposit que aquest existeixca; i, per descomptat, que no és un art innocent. És, en suma, un art necessari, que ho seguirà essent allí on s'haja de tenir en compte la afirmació de Vostell que «la bellesa és un acte moral».

Inscrit en els corrents realistes de la pintura internacional, Antoni Miró s'alinea —en allò que a l'Estat Espanyol es refereix— amb Genovés, l'Equip Crònica i l'Equip Realitat, entre altres, tots ells configuradors d'un art que, prenent com a punt de partida les imàgens propagandístiques de la societat industrial-tecnològica, va desarmar els seus elements components per a rearmar-los seguidament insuflant-los l'alé crític. Antoni Miró s'ha valgut dels plantejaments inicials del «pop-art» —i fins i tot del «op-art» i de l'art cinètic—, per a plasmar una poètica de gran càrrega ideològica. Per a tal fi, ha posat en moviment els ressorts de la seua imaginació i la seua enorme capacitat de síntesi, reflexada tant en l'ús de línies i coloracions essencials, com en una gran economia expressiva. El resultat és un missatge clar, directe, comunicatiu i contundent —si bé últimament més irònic i subtil—, encara més ressaltat en els seus cartells.

Joan Àngel Blasco Carrascosa

València, 1983

ENCLUSA I MALLAIRE, 1981-88 (PINTURA-OBJECTE, 190 × 150 × 150)

EL CRIT VISUAL D'ANTONI MIRÓ

Des de fa anys conviu amb mi, al meu davant, enfront de la meua taula de despatx, en el Museu Provincial d'Alacant, un bellísim tríptic: *Nues de dolor,* pintat per Antoni Miró l'any 1974. L'he mirat moltes vegades, adès amb curiositat, adès amb anàlisi, i el veig sense mirar cada vegada que alce el cap. Forma part del meu espai vital i, en el fons, ha esdevingut per a mí una mena de paradigma de la seua obra, de resum dels seus aspectes més característics i identificadors, de guia del laberint, fil d'Ariadna. ¿Qué em copsa més en el tríptic, en la seua obra? Possiblement, d'antuvi, quelcom que afalaga l'home de la Il.lustració que viu amagat a dintre meu: una bellesa formal, una perfecció tècnica i gràfica. En efecte, dins de la concepció hiperrealística que palesa tota l'obra de Miró hi cap clarament una ordenació bella, hi caben models de bellesa formal que es corresponen amb una estètica moderna, treta del cinema, dels mitjans de comunicació, del còmic, i juntament amb ells i contra ells en el sentit més etimològic del terme, la bellesa antiga ens ve donada amb la presentació d'ícones ben conegudes, que també, en certa forma, són part d'una cultura de consum: l'esclau de Michelangelo, la Gioconda, la «rendició de Breda»... i en totes les ocasions la pericia gràfica posa en valor eixa bellesa innegable que el contemplador habitual no veu, enviscat en el reconeixement de la ícona, siga Marylin, siga un marbre antic. No entraré en la ironia que hi ha al darrere d'aquest joc amb l'espectador, vull voluntàriament restar en el camp estètic i no endinsar-me en les intencions que han estat sovint ben analitzades i expressades. Eixe recurs a la imatge coneguda amb sutils distorsionaments o amb canvis de gros calibre dóna peu a una pluralitat de visions i d'interpretacions com s'esdevé en les crítiques d'obres literàries famoses en les quals hom arriba a pensar que el crític ha anat molt més enllà del que l'autor tenia al cap al moment de confegir-les. Perque molt sovint eixa polisèmia que es pot deduir de moltes de les pintures es un parany, una altra manera d'agafar a l'espectador i dur-lo al si de l'obra, envoltant-lo dins dels fils de la taranyina plena de sentits, de dura crítica que és palesa a primera vista i que fa també com d'escorça d'un fruit que guarda al seu interior molta més aroma, molt més sabor, si funciona el fil d'Ariadna, si hom trenca els cables viscosos.

Voldria deixar clarament expressat com el color extranatural de les figures dels quadres afegeix a la bellesa eixe element distorsionador, irreal, que empeny més enllà el missatge gràfic al temps que trivialitza la tensió eròtica del diàleg sin establert entre contemplador i objecte contemplat. L'anècdota que hom busca habitualment al davant d'una pintura tan altament figurativa es veu reforçada per eixa irrealitat cromàtica en la qual els esmalts tornen a tindre una significació simbòlica com la tenien per als tractadistes del Renaixement i del Barroc quan parlaven dels colors heràldics. El gris verdòs dels seus *marines* esdevé un color parlant, i al llarg de l'obra veurem la recurrència de cromatismes simbòlics, que mantenen una mateixa funció.

Sempre acabarem, però, tornant al *leit-motiv:* la bellesa com a font de fruïció, la perfecció formal com a dominant de tota l'obra. I dins del marc que entre ambdues composen s'eixampla la sèrie de característiques que han anat essent exposades: hiperrealisme, cromatisme extranatural, polisèmia, càrrega eròtica i crítica, recurrència d'unes imatges de l'art passat, familiars al contemplador.

Quan a una de les fulles del tríptic un dòlar alegrement pintat, amb colors més vius que tota la resta, com una au exòtica en un paisatge emboirat, cau als peus dels dos cossos enllaçats i ferits, àdhuc amb senyals de tortura o de sadisme, tots dos en pur acer sobre un cel arrufat com un paper llançat a la brossa, quelcom d'inefable balla pels nervis i els sentits del contemplador. Feu-ne la prova.

Enric A. Llobregat

Alacant, 1984

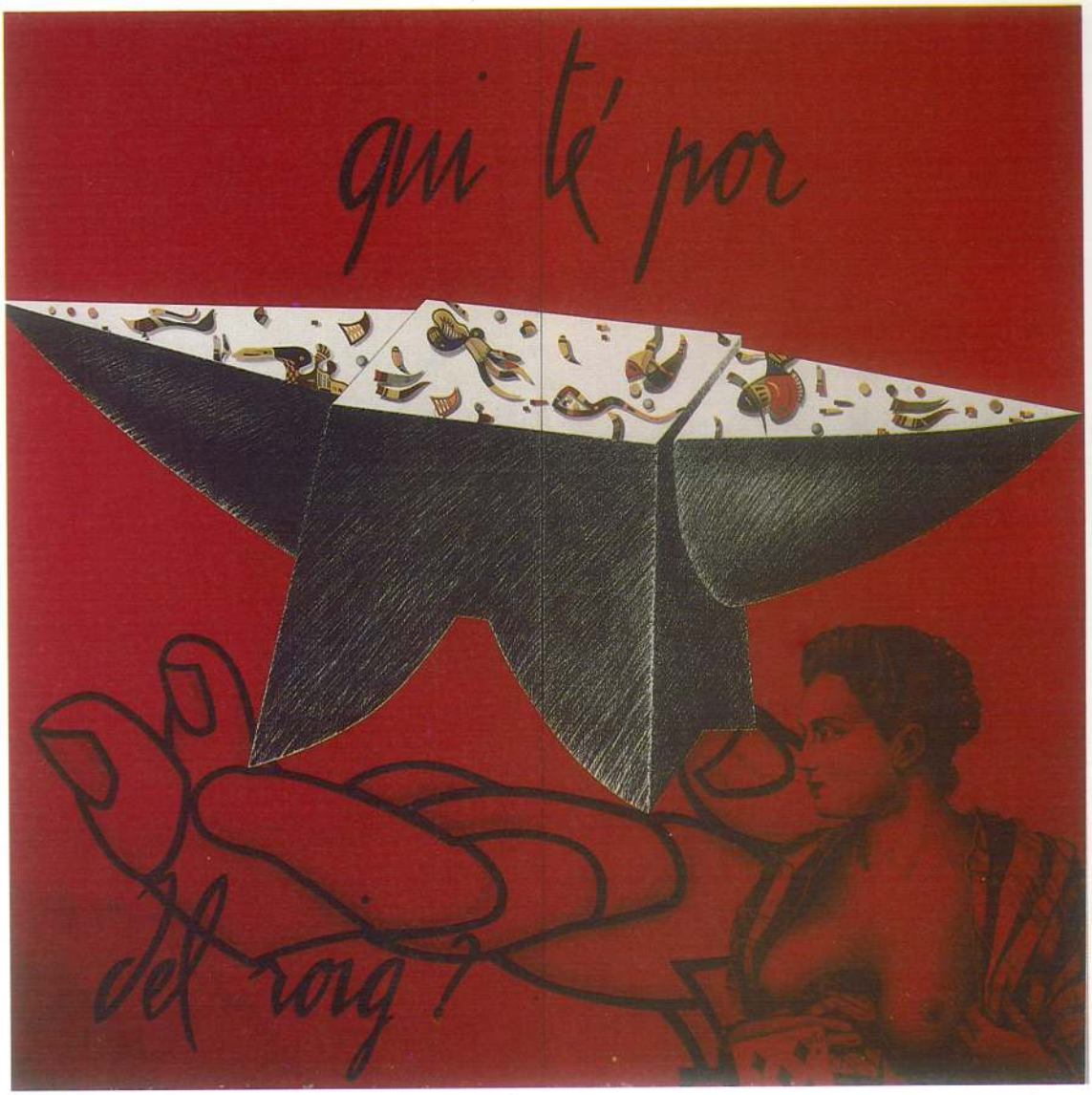

QUI TÉ POR, 1988 (PINTURA, 200 x 200, DÍPTIC). COL. VICENT MIRÓ, ALCOI

LLANCES IMPERIALS

A Antoni Miró

De sobte començava a sentir una sensació estranya barreja de desconcert, ridícul i atemporalitat. Però ningú es girava. Sols el cavall en mirava atent, o llastimós. Això augmentava, encara més, el meu desconcert. Cada segon que passava estava més amerat de suor; els pantalons i la camisa se m'enganxaven a la pell.

Ara, mirant-ho amb més deteniment descobria aquell de la boina caiguda que m'observava inquiet, i, a l'altra banda uns ulls foscos de sota un capell d'ala ampla m'esguardaven distants. I els de la dreta portaven llances triomfants, i mosquetons, i els de l'esquerra sostenien alguna llança mig caiguda, rendida; i martells i aixades; i un llibre. Instruments poc adients per a una batalla. Algú portava penjant de la faixa unes espardenyes i, humiliat, iniciava una genuflexió. De l'altre costat, enfront d'ells, satisfets, que molt bé!, que gràcies!, que així es fa, home!

¿Què feia jo davant d'aquella gent?, ¿davant d'aquella escena, que bé podia ser a Breda, però que tenia elements massa pròxims perquè fos «Las Lanzas»? ¿Què hi feien unes espardenyes, una senyera, una «roja y gualda»?, ¿què hi feia jo, allà?

No havia passat mitja hora des de què la Heike i la Polònia se n'havien anat de casa. Ara, portes i finestres tancades, havia començat a fer escales, a escalfar els dits i animar la dolçaina. Encara no portava més d'uns vint minuts bufant com un desesperat, amb tot l'esme. De calor ja en sentia una miqueta, i per això, m'havia tret el jersei i m'havia descordat uns botons de la camisa. Els ulls, i tota la cara, els notava tensos, tibants, envermellits, però això ja estava acostumat.

I va ser aleshores que un renill reprimit de cavall em va astorar. No era qüestió de preguntar-se què feien aquells dins la meua habitació, no, sinó ¿què feia jo dins d'aquella rendició?, dins d'aquell quadre?

Com qui entra corrents a un vetlatori sense saber-ho, vaig tossir, nerviós, deixant caure, insegur, un ehem! per a tapar el soroll de la meua dolçaina, com qui no fa res, difuminant la meua presència. Afortunadament no em feien cas. Anaven a la seua. Incòmode, però, començava a notar com se m'accelerava el pols. Els apressats batecs del cor ensordien l'oïda i emboiraven tots el meus sentits. Paral.lelament creixia una remor pel parloteig del sèquit dels vencedors. Paraules ceremonioses, de document, es confonien amb els meus esbufecs, el renill inquiet i contingut dels cavalls i el comentaris, cada vegada menys respectuosos, dels soldats.

Vaig deixar la xaramita damunt la taula i, amerat de suor, ara apelagosa, vaig obrir la finestra i em vaig seure en el balancí amb la respiració encara alterada i la cara sense color. A poc a poc tot anava tornant al seu lloc. Més tranquil, comence a recordar el passeig d'ahir per la vesprada pels carrerons clars del raval d'Elx, la plaça, el Museu. Sixto, les rajoles pared i refugi d'Arcadi Blasco, les llances imperials d'Antoni Miró, i el vagarejar amunt i avall per aquelles sales plenes d'objectes estàtics però provocatius; aquells quadres, aquelles escenes. Res, però, no m'havia cridat especialment l'atenció. Ha segut ara, mentre preparava la cercavila de la foguera que m'ha vingut a la memòria el record d'aquella humiliant rendició. Per quin motiu?

Ja no sé si estava incòmode en el Museu; o era amb el cavall i tots aquells de les llances dins de ma casa; o si em trobava inquiet i sol tocant la dolçaina pels carrers d'Alacant. Tampoc no sabia si l'estrany era jo que havia retrocedit en el temps. Però, clar, aquella escena no era a Breda, o sí? Recorde que els vencedors portaven una banda espanyola, i quan allò de Breda encara no l'havien inventada. ¿Què hi feia jo tocant la dolçaina?, si no sé ni com s'agarra! I què tenia a veure Alacant amb aquella rendició?

Alguna cosa tètrica i trista tenia tot allò.

En girar els ulls he vist per terra, al costat de la porta de la sala, les petjades inquietes d'un cavall.

Josep-Vicent Forcadell

Alacant, 1985

(De la revista «Fogueres-85»)

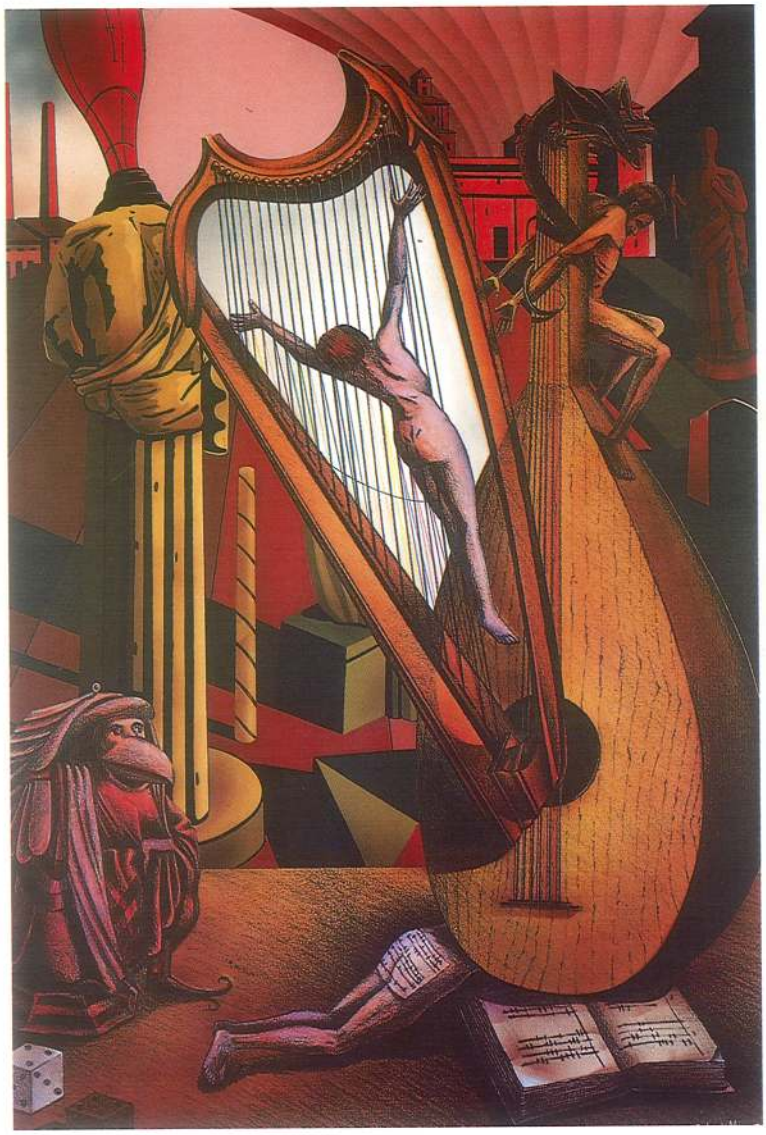

JARDÍ AMB MUSA, 1987 (PINTURA, 98 × 68)

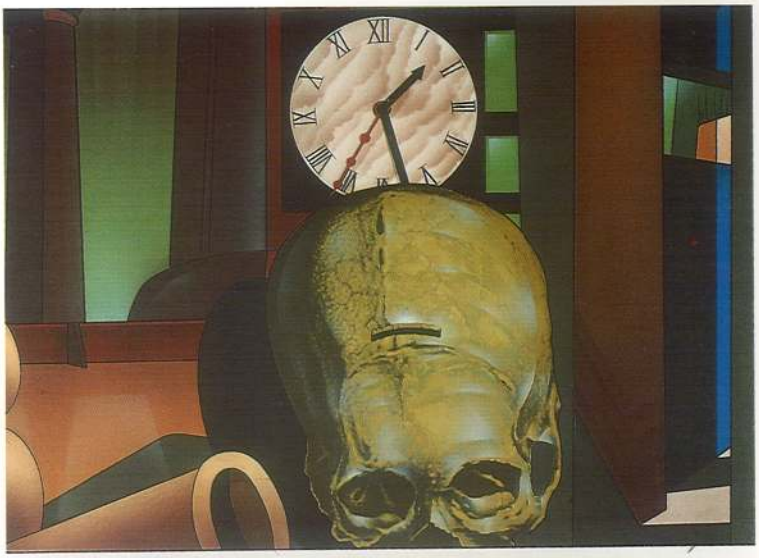

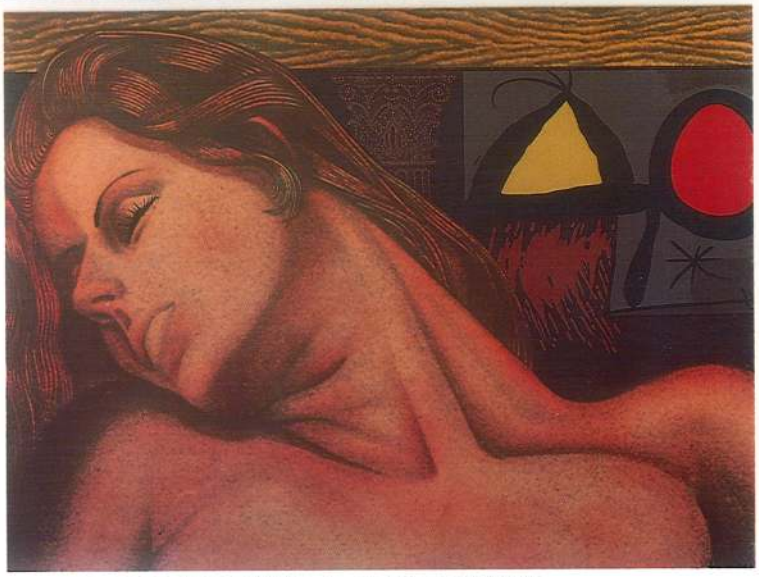

EL PAS DEL TEMPS, 1987-88 (PINTURA, 98 × 68). COL. PARTICULAR

ANTONI MIRÓ

Fundador i principal dinamitzador del Grup Alcoiart, Antoni Miró combina en la seua trajectòria una gran versatilitat d'iniciatives, tant directament de tipus creatiu —en la seua eficaç dedicació a molt diverses modalitats de propostes estètiques— com atenent incansablement el foment i la promoció cultural, especialment —encara que no de manera exclusiva— a les comarques del sud del País Valencià.

Cronològicament no és fàcil d'establir en el conjunt de la seua producció artística una certa cronologia pel que fa a la utilització de recursos, tècniques i opcions estilístiques atés que, de fet, Antoni Miró —sobretot abans d'abordar decididament els rumbs del realisme social— no vacil.lava a experimentar amb tot el que, d'una manera o altra, li arribava a les mans i despertava el seu interés.

Tanmateix, junt a l'esmentada inquietud experimental abocada als diversos vessants dels llenguatges estètics i als diferents mitjans expressius, cal també ressaltar —com una espècie de comú denominador que es manté al llarg del seu itinerari— aqueix afermat tarannà de compromís amb la realitat circumdant i amb el batec global de l'existència quotidiana que, sobretot, s'evidencia i madura en les sèries produïdes durant els tres darrers lustres.

És així com el conjunt de treballs recollits sota les respectives nominacions generals d'«Amèrica Negra», «El Dòlar» o «Pinteu Pintura» —per citar-ne algunes— són sens dubte plenament representatives d'aqueixa atenció que Antoni Miró presta a l'extrapolació de la cita històrica, a la seua reutilització com a forta imatge simbòlica, productora d'eloqüents contrasts, o la breu intercessió dels valors plàstics amb els pròpiament vitals.

Molt més radicalitzada en els seus plantejaments que altres opcions anàlogues o paral.leles, l'obra d'Antoni Miró —com a crit de denúncia i alliberament— adopta tanmateix en moltes de les seus propostes una gradació creixent des de l'humor, la ironia o la sàtira despiadada, mitjançant els muntatges visuals estratègicament adoptats en les composicions, basades en última instància en els explícits codis lingüístics emprats pels mitjans de comunicació de masses, i assegura així —des de dins dels mateixos recursos que fueteja— una inquietant funció catàrtica sobre el subjecte, el qual no es pot limitar a ésser neutral o indiferent contemplador.

Exemple de com utilitzar eficaçment el caràcter comminatori de l'efecte visual, l'obra d'Antoni Miró no està exempta d'un eloqüent índex reflexiu. Perquè si és evident, com s'ha dit, que és la seua una «pintura de conscienciació», no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un remarcable grau de «conscienciació de la pintura».

Romà de la Calle

(Del llibre «Plàstica Valenciana Contemporània». Edita: Promocions Culturals del País Valencià, València, 1986).

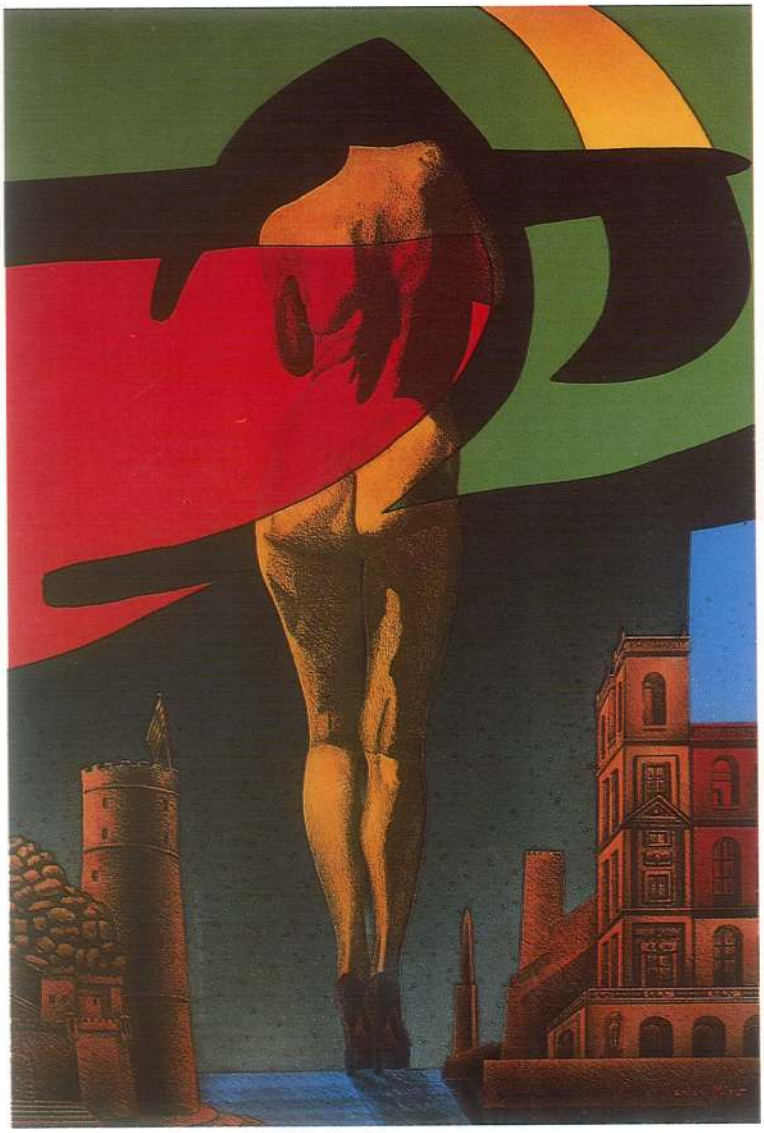

LLUNA, GALA I PAGÈS, 1987 (PINTURA, 98 × 68)

EPÍSTOLE I FLAMA, 1987 (PINTURA, 98 × 68)

ANTONI MIRÓ: ARA PER NADA

Ara és els anys que hem consumint des del 80. Comença quan, amb un imperatiu impertinent, el pintor aconsella pintar pintura a un gremi en desbandada. Un gremi, el de la seua quinta, sospitós de desficis, contaminat de victòries socials; aclaridor, quan tantes ignoràncies. Un col.lectiu, aquell, que encapsalava emblemes i espentejava idearis, i que, arribat el temps, s'espolsa l'antigor i mira d'escampar-se en sortides totalment netejades, pròximes a un pacifisme plàstic desinfectat, amb el desig extern d'un ofici curricularment nou. Un ofici senyor per a un producte net i homologable. Com cal, en un país normal per als polítics, i en un temps d'optimisme obligatori, i en una societat que fa vacances.

D'això en diran, alguns, evolució. Perquè és humana la condició de l'home, i el món és llarg, i l'art una manufactura tolerable. I en aquest clar disseny de competències, pintar —ni fer paraules— no compromet gran cosa.

Parlàvem, però, d'aquell imperatiu llançat contra corrent. Pinteu pintura. És a dir: recordeu-vos-en.

I això vol dir dues coses: acceptar la pintura com una artesania antiga i raonable, no neutra, no sacral, siguen quins siguen els vents que la sacsegen; i no fiar-se'n cegament quan la sociologia dictamina paràmetres de tolerància paternal.

Antoni Miró, amb referències morals no acomodables als eslògans en alça, s'encabota i camina l'antic camí dels bous. No és d'ara que li ve la discrepància de la cosa oficial ni una molt preferent afició cap a la metodologia de la Història. Ni la praxis de manipulador cruel quan les imatges col.lectives en són el punt de mira referencial. Això és el seu bagatge, de fa dies.

Però la història camina fortament i ens calen les argúcies per tal de continuar en el viatge. Altres s'han inventat robes portàtils i a Toni li calien refugis personals ja coneguts, la mateixa mirada corrossiva i esmolar una mica la ironia.

Segurament per fer més digestives les imatges i el llenguatge més plà, més a l'abast de la moral de grup i la didàctica de l'espai públic. Per descansar el cos i fer-ne una aventura lúdica, amb desvergonya de reflexions plurals, des d'una càrrega de sentiment antic i útil encara.

També, perquè la urgència del discurs és menys salvatge, ara, i més sofisticada, diluides les problemàtiques de sempre en l'avorrida tasca d'esperar aclariments difícils d'aclarir, no enfront sinó a la vora de la normalitat.

I en això estem. Certament l'obra d'ara —de l'ara que ens ocupa— manifesta com mai la ironia aplicada. La tan particular antologia que proposa el pintor, el mestissatge del roig gentil i el negre geogràfic, la síntesi convicta dels idearis vells, les connivències ocasionals que al llarg de la pintura s'hi demostres, serien, sense el badallet fresc de la ironia, una pretenciosa lliçó de formalisme. I res no li és més estrany al formalisme com aquesta troballa d'una eficaç manera de mirar, més lleugera d'ofici, més particularment satisfactòria i igualment compromesa.

Pintor en carn capaç, ara per ara, d'arriscar-se en les fronteres esvaroses, lluny, en la heterodòxia de la tribu, Antoni Miró ens oferta el fet públic de l'art. Imperativament, com els qui manen.

Mireu pintura. Reconegueu-vos-en en cada passa.

Pep Bataller

Xàtiva, 1988

PINTEU PINTURA... COM A PROPOSTA

Les successives «sèries» en les quals ha emmarcat Antoni Miró la seua obra (Amèrica Negra, L'Home Avui, El Dòlar...) han anat constituïnt una presa de posició estètica i, al temps, una crònica de l'entorn social contemporani a l'autor. Pocs creadors han estat tan conscients i conseqüents amb el moment històric que els tocà viure, fent de la quotidianeïtat l'element generador que dóna cohesió a tota la seua obra.

El compromís adquirit des del primer moment, cobra coherència quan ens submergim en el seu complex món on tot està tan íntimament relacionat entre sí que les obres no són més que una part del seu entorno, trossos amputats d'una realitat construïda a colp de fidelitats.

Món que s'inscriu entre pàtries pròximes i, tanmateix, tan llunyanes; el Sopalmo; refugi-llar-exposició permanent; terra inevitablement unida a tot allò que no vol; a tot allò que constitueix l'obsessió revivida en cadascuna de les seues obres i que ens crida: vomiteu pintura!

Però no permeteix que la seua posició ètica interferesca, limitant, la seua capacitat creativa, clarament constatada en el procés evolutiu de les succesives «sèries», i, inclús, en la microorganització interna de cadascuna d'elles, i que li permet hui dirigir el seu treball cap a plantejaments més conceptualitzats on semblen imbricar-se les diferents corrents estètiques.

Si alguna cosa podem aventurar que es ja representatiu de la nostra època és, precisament, eixa confluència de corrents que s'entrecreuen superposant-se als plantejaments més tradicionals i que Miró invita a coexistir en les seues obres, focalitzant aquells elements la cita dels quals, a la que asisteix com excepcional convidat, semblava estar inexorablement predeterminada.

Personatges, objectes, volums, silencis, es potencien en sublime sinèrgia.

Fou sempre una possibilitat en allò intemporal que hui es materialitza en cadascuna de les seues obres.

I tots, en un gran pacte amb el creador, convergeixen en PINTEU PINTURA.

Per això no és una «sèrie».

PINTEU PINTURA és una proposta.

Xàvier Dàrias

Alcoi, 1988

UN PINZELL IRREVERENT

Crec que de tots els llenguatges artístics la pintura és el més real. Abstracte o figuratiu, paisatgístic o cinètic, un llenç sempre reflexa alguna cosa «real» (per a una multitud o per a l'individu, tan se val). La música o la literatura, posem per cas, no gaudiran d'aquest avantatge naturalista. La interpretació o la comprensió, doncs, en seràn més dificultoses. En el pont que va de la realitat a l'art, l'espectador d'un quadre es mou sense por perquè al capdavall sempre té el recurs fàcil d'acollir-se a l'inconscient, l'instint o qualsevol galindaina semblant per donar la seua explicació particular. En un poema o una peça musical més li valdrà que s'antiga al silenci si no vol ser catalogat com un babau digne d'una antologia del disbarat.

¿Què succeeix, altrament, quan un pintor en compte de pintar «realitat» pinta pintura? Senzillament aspira a crear un univers en el què les referències pictòriques possesquen una autonomia pròpia. Algú pensarà que Duchamp i els expressionistes abstractes de principis de segle ja havien dit això. Altres potser argumenten que la reflexió de la pintura sobre ella mateixa ve d'ençà que l'home empastifa parets explicant el seu món. Tanmateix no és eixe el cas d'Antoni Miró. Tota la seua sèrie «Pinteu Pintura» aconsegueix d'escapolir-se d'aquestes reiteracions un xic gratuïtes a hores d'ara. Perquè no pretén llençar butllofes a l'aire pensant-se que capgira tots els fonaments de la història de l'art, ni tan sols mirar-se el melic pictòric. La introducció d'un element irònic, l'ampliació dels motius d'una tela famosa, el maridatge de diversos tòpics i, en definitiva, la manipulació irrespetuosa de la Pintura (que com qualsevol Art, a força de substituir la religió, per allò de la transmissió dels missatges divins, demoníacs, etc..., està mès prop de la sagristia que de la vida) aportaran una altra visió del fet artístic.

«Pinteu Pintura» és la història d'una revisió. Antoni Miró des d'una òptica crítica es servirà de la història de la pintura per a transmetre consignes. La usurpació del destí del País Valencià en serà una. O el calfred que ens recorre l'espinàs cada volta que un element quotidià descobreix el cadàver que s'arrecera al darrere de cada obra d'art. O el neguit que ens corprén quan repetim una mateixa paraula, o la visió d'una tela «magistral», fins l'absurd. Sembla com si la revisió d'Antoni Miró respongués a un desig higiènic que batega en tot l'art del segle XX: d'un costat, desempallagar-lo del seu tuf sacralitzat, i d'altre insistir sobre la no incompatibilitat d'una alta exigència estètica i el necessari caràcter social d'aquesta.

Antoni Miró, conscient de què no hi ha llenguatges críptics sinó ignorància, i també, però, conscient de la inexistència d'un art diví, ja que tota obra és, si més no, una vaga temptativa de contar una vella història, ha optat per un camí difícil. Perquè ha afegit a la bellesa arbitrària de l'obra artística un gra d'ironia, el suficient com per vore més enllà de la perfecció d'una rosa o dels somnis de Jeronimus Bosch. Així, del joc d'espills que hagués pogut ser «Pinteu Pintura» ell ha creat una eina útil per la seua càrrega escètica i distanciada de les «grans» obres, tan necessàries per a la societat com ho són una cullera o una cadira.

Jordi Botella

Alcoi, 1988

DADES BIOGRÀFIQUES

ANTONI MIRÓ nat a Alcoi el 1944, viu i treballa al Mas Sopalmo. El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El 1965 funda el Grup Alcoiart, amb Masià i Mataix, i el 1972 el «Gruppo Denunzia», amb Rinaldi, Pacheco, Comencini i de Santi a Brescia. El 1964 realitza la primera de les seues sèries, «Les Nues». El 1966, «La Fam». El 1967, «Els Bojos». El 1969-69, «Vietnam» i «Mort». El 1970-71, «Realitats» i «L'Home». El 1972, «Amèrica Negra» i el 1973, «L'Home Avui», seguidament «El Dòlar», que comporta altres sub-sèries com «Les Llances», «La Senyera», «Llibertat d'Expressió» i «Xile». Des del 1980, «Pinteu Pintura», que resta en ple procés d'elaboració. Les seues obres estan representades a nombroses col.leccions, galeries i museus de tot arreu. El 1960, membre de Verein Berliner Kunstler de Berlín. El 1971, Diploma d'Honor de la Corner Academy de Londres, membre de l'Institut i Acadèmia Internacional d'Autors de Panamà. El 1972, membre «Honoris Causa» de Paternoster Corner Academy de Londres i medalla d'or. El 1974, membre actiu de la Fundació Maeght de Saint-Paul (França). El 1978, Acadèmic d'Itàlia amb medalla d'or, «Accademia Italia delle Arti e del Lavoro». El 1979, invitat al «Convegno Nazionale degli Artisti», Salsomaggiore (Itàlia). El 1980, distinció de l'«Academie Culturelle de France», París. El 1981, Director Mostra Cultural del País Valencià, Alcoi. Membre titular de la Jeune Peinture - Jeune Expression, París. El 1982, Medalla «Ente Siciliano Arte e Cultura», Siracusa (Itàlia). El 1983, Membre del Consell Rector del Centre Municipal de Cultura, Alcoi. El 1984, dirigeix «L'Àmbit d'Arts Plàstiques del Congrés d'Estudis», Alcoi. Invitat a la «Grafik in der DDR», Intergrafik, Berlín (DDR). El 1985, Monument de la Pau, Ajuntament d'Alcoi. Monument «A Pau Casals», Herzog August Bibliothek, Wolfenbüttel (Alemanya). En 1987, invitat al Simposi Intergrafik-87 per la Verband Bildender Künstler der DDR, Berlín.

LLANCES IMPERIALS, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE, 250 x 850). MUSEU D'ART CONTEMPORANI DE SEVILLA (FOTO)

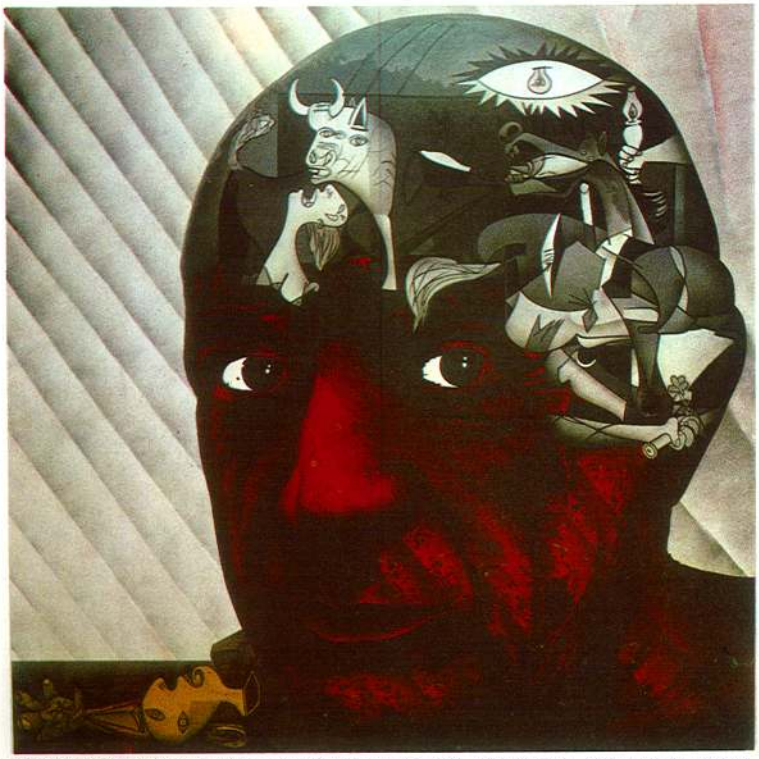

GORA EUSKADI, VISCA PICASSO, 1985 (PINTURA, 200 x 200, DÍPTIC). COL. JOAN TUDELA, ALCOI

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

1965: Sala CEA (Alcoiart-1), gener, ALCOI.— Sala CEA, juny, ALCOI.— Salons Els Àngels, juliol, DÉNIA.— Soterrani Medieval, agost, POLOP.— Pressó Segle XII, setembre, GUADALEST.— Montmartre, setembre-octubre, PARIS (França).— Casa Múrcia-Albacete, VALÈNCIA.

1966: Cercle Industrial, maig, ALCOI.— Elia Galeria, juny, DÉNIA.— Soterrani Medieval, agost-setembre, POLOP.

1967: Sala Premsa, març-abril, VALÈNCIA.— Casa Municipal de Cultura, juliol, ALCOI.— Soterrani Medieval, agost-setembre, POLOP.— Sala FAIC, octubre, GANDIA.— Caixa d'Estalvis SE., novembre, MÚRCIA.— Sala IT, novembre, TARRAGONA.— Sala CAP, novembre, ALACANT.— Museu Municipal, desembre, MATARÓ.— Galeria Àgora, desembre, BARCELONA.

1968: Galeria d'Art, 6 Presències, abril-maig, ALCOI.— Soterrani Medieval, Estiu, POLOP.— Galeria Niu d'Art, juliol, LA VILA JOIOSA.— Sala Rotonda «Art del poble per al poble», V Congrès LF, agost, ALCOI.— Woodstock Gallery, novembre-desembre, LONDRES (Anglaterra).

1969: Galeria Polop, juliol, POLOP.— Shepherd House, agost, CHADDERTON (Anglaterra).— Galeria Elia, setembre, DÉNIA.— Central Hotel, setembre, DOVER (Anglaterra).— Mostra simultània: UNESCO, Casa de Cultura, Reconquista, desembre, ALCOI.

1970: Galeria CAP, febrer, ALACANT.— Caixa d'Estalvis NSD, març, ELX.— Galeria CAP, abril, XIXONA.— Galeria Polop, Estiu, POLOP.— Galeria Darhim, juliol, BENIDORM.— Hotel Azor, agost, BENICÀSSIM.— Galeria Porcar, setembre, CASTELLÓ.

1971: Sala CASE, març, MÚRCIA.— Club Pueblo, març-abril, MADRID.— Sala CASE, juliol, ALBUFERETA.— Sala CASE, juliol, BENIDORM.— Galeria 3, agost, ALTEA.— Discoteca Mussol, desembre, ALCOI.

1972: Galeria Novart, abril, MADRID.— Galleria della Francesca, maig, FORLI (Itàlia).— «Amèrica Negra», mostra i espectacle, Novart, maig, MADRID.— Galleria Bogarelli, maig-juny (Alcoiart-55), CASTIGLIONE (Itàlia).— BH Corner Gallery «Five Man Exhibition», LONDRES (Anglaterra).— Galeria Alcoiart, desembre, ALTEA.

1973: Galerie Multiples, febrer, MARSELLA (França).— Galeria Aritza, abril, BILBAO.— Sala Besaya, maig, SANTANDER.— Art Alacant, novembre-desembre, ALACANT.— Simultània Galeria Capitol i Sala UNESCO, desembre, ALCOI.— Galeria Alcoiarts, desembre-gener, ALTEA.

1974: Sala Provincia, març, LLEÓ.— Galleria Lo Spazio, març-abril, BRESCIA (Itàlia).— Palau Provincial, novembre, MÀLAGA.

1975: Galeria Aritza, maig-juny, BILBAO.— Galeria Trazos-2, juny-juliol, SANTANDER.— Galeria Alcoiarts, agost, ALTEA.— Grafikkabinett, setembre, HAGEN (Alemanya).— Galeria Cànem, octubre, CASTELLÓ.

1976: Spanish-American Cultural, febrer-març, NEW BRITAIN, Connecticut (USA).— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament de Sueca, març, SUECA.— Altos (permanent), ALACANT.— Crida Galeria, desembre-gener, ALCOI.

1977: Sala Gaudí, març-abril, BARCELONA.— Ajuntament de Monòver, mostra retrospectiva, setembre, MONÒVER.— Galeria La Fona, novembre-desembre, OLIVA.— Galeria Alcoiarts, desembre, ALTEA.

1978: Fabrik K 14, graphic-retrospektive, gener-febrer, OBERHAUSEN (Alemanya).— Museu d'Art Contemporani de Sevilla, mostra retrospectiva, maig, SEVILLA.— Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, Consells Populars de C.C., maig, MURO.— Galeria Montgó, juliol, DÉNIA.

1979: Saletta Esposizione Rinascita, octubre, BRESCIA (Itàlia).— Galeria Alcoiarts, Estiu, ALTEA.— Sala Cau d'Art, desembre-gener, ELX.

1980: Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, «Les Llances», març, ALCOI.— Sala Canigó, març-abril, ALCOI.— Biblioteca di Carfenedolo, Mostra gràfica, març, CARFENEDOLO (Itàlia).— Galeria 11, abril-maig, ALACANT.— La Casa, Galeria d'Art, Mostra retrospectiva, juny-juliol, LA VILA JOIOSA.— Galeria La Fona, juliol, OLIVA.— Galeria Alcoiarts, agost-setembre, ALTEA.— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament, Homenatge a Salvador Espriu (amb Azorín), setembre, LA NUCIA.

1981: Galeria Àmbito, Amics de la Cultura del País Valencià, desembre, MADRID.

1982: Graphic-Retrospektive, Kulturverein der Katalanish Sprechenden, maig-juny, HANNOVER (Alemanya).— Roncalli Haus, Mostra retrospectiva, agost, WOLFENBUTTEL (Alemanya).— Museo Etnogràfico Tiranese, agost, TIRANO (Itàlia).

1983: Centre Municipal de Cultura, «El Cartell», juny, ALCOI.— Giardini di Via dei Mille, Cile, juliol, BRESCIA (Itàlia).— Mostra Sigmund Freud (IPAC), Palau de Congresos, Hotel Melià-Castilla, juliol, MADRID.— Festival de l'Unità, Cile, juliol, BERGAMO (Itàlia).— Circolo Culturale di Brescia, Cile, agost, BRESCIA (Itàlia).— Sala de Cristal, Ajuntament de València, Mostra retrospectiva «Xile X Anys», setembre, VALÈNCIA.— Saló d'Actes, «El Cartell», Exm. Ajuntament, setembre, LA VALL DE GALLINERA.— Centre Social i Cultural, «El Cartell», setembre, TAVERNES DE VALLDIGNA.— Sala Morquera, «El Cartell», Exm. Ajuntament, octubre, CREVILLENT.— Sala del Casino, «El Cartell, Xile, Freud», octubre, XIXONA.— Presso la S.L. Malzanini del PCI, Cile, 1973-83, octubre, BRESCIA (Itàlia).

1984: Sala CAAM, «El Cartell», Ajuntament, gener, MURO.— Sala Caixa Rural, «El Cartell», Ajuntament, febrer, VILA-REAL.— Palau de Congresos, «Freud», abril, BARCELONA.— Zentrum am Buck, «Zu Ehren Salvador Espriu», novembre-desembre, WINTERTHUR (Suïssa).

1985: Congres Centrum Hamburg, «Freud tot Freud», IPAC, juliol-agost, HAMBURG (Alemanya).— L'Arte a Stampa, Raffinatezza Antica i Moderna, octubre, BRESCIA (Itàlia).

1986: Art Expo Montreal, «Hommage à Pablo Serrano», «Pinteu Pintura», agost, MONTREAL (Canadà).— Galeria Cànem, «Pinteu Pintura», novembre-desembre, CASTELLÓ.— Moorkens Art Gallery, «Hommage a Salvador Espriu», Nouvelles Perspectives, desembre-gener, BRUXELLES (Bèlgica).

1987: Wang Belgium Art Gallery «Hommage a Eusebi Sempere», «Pinteu Pintura», organise par le CEICA, febrer-abril, BRUSSEL (Bèlgica).— Sala UNESCO, «El Cartell», gener-febrer, ALCOI.— Escola de Batoi, gravats «Pinteu Pintura», maig-juny, ALCOI.— Simultània Sales Esplà i Major de CAIXALACANT, «Pinteu Pintura», octubre-novembre, ALACANT.— Centre Cultural Sant Josep (Ajuntament d'Elx i CEPA), «Pinteu Pintura», desembre-gener, ELX.

1988: Centre Cultural de la Vila d'Ibi, Ajuntament d'Ibi i CEPA, «Pinteu Pintura», febrer-març, IBI.— Museu de l'Almodí (Ajuntament de Xàtiva i Conselleria de Cultura), «Pinteu Pintura», maig-juny, XÀTIVA.

PERSONATGE ESGUARDANT GUERNIKA, 1986 (PINTURA, 200 x 200). MUSEU D'ART CONTEMPORANI D'ELX

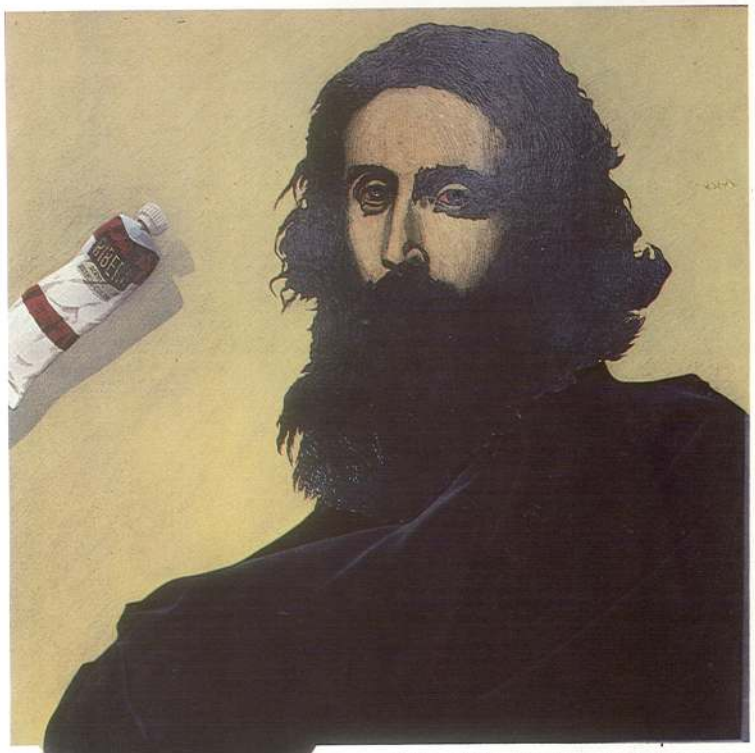

SANT PAU FUMATA, 1981-82 (PINTURA, 80 x 80)
COL. PARTICULAR

CARLES III, CAÇADOR, 1985 (ESCULTURA BRONZE, 81 x 43 x 27)

PREMIS CERTAMENS

1960: VII Mostra de Pintura, Escultura i Dibuix, 1r. Premi, Excm. Ajuntament d'ALCOI.

1961: XVIII Exposició d'Art, 3r. Premi, ALACANT.

1962: Primer Certamen Nacional d'Arts Plàstiques, ALACANT.— Certamen de Pintura, 1r. Premi, ALACANT.— Menció Honorífica al Certamen d'Art, ALACANT.

1963: VIII Exposició de Pintura CEA, Premi Brotons, ALCOI.— Selecció certàmens a MADRID.

1964: VI Certamen d'Art, 2n. Premi, ALACANT.

1965: V Saló de Tardor, Premi de la CAP, ALCOI.— VII Saló de Març, Museu Hist., VALÈNCIA.

1966: Casa Municipal de Cultura, Saló de Tardor, ALCOI.

1967: I Bienal de Pintura, Exm. Ajuntament, ALCOI.— VIII Saló de Març, VALÈNCIA.— VII Saló de Tardor, 2n. Premi, Casa Municipal de Cultura, ALCOI.

1968: IX Saló de Març, Art Actual, VALÈNCIA.— I Exposició Pintors Espanyols, CIEZA.

1969: II Bienal Internacional de Pintura, ALCOI.— X Saló de Març, Art Actual, VALÈNCIA.— I Certamen Diputació Provincial «Castell de Santa Bàrbara», adquisició d'obra, ALACANT.— VIII Premi de Dibuix «Joan Miró», Palau de la Virreina, BARCELONA.— The Dover Carnival, DOVER (Anglaterra).— VIII Saló de Tardor, Premi CMC, ALCOI.

1970: XI Salón de Març, VALÈNCIA.— IX Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», Col. d'Arquitectes, BARCELONA.— Certamen Arts Plàstiques «Castell de Santa Bàrbara», adquisició d'obres Museu, ALACANT.— XXVII Exposició de Pintura, SOGORB.— Finalista Premi «Tina», BENIDORM.— VII Saló Nacional de Pintura, MÚRCIA.

1971: III Bienal Internacional de Pintura, adquisició d'obra, fons del Museu, ALCOI.— I Certamen de Pintura Mural, ALTEA.— XII Saló de Març, VALÈNCIA.— III Bienale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).— X Premi de Dibuix «Joan Miró», Col. d'Arquitectes, BARCELONA.— Galeria Adrià, BARCELONA.— PAA Culturals, GIRONA.— B.H. Corner Gallery, «Saló Internacional d'Hivern», Diploma d'Honor, LONDRES (Anglaterra).

1972: XI Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», BARCELONA.— II Mostra Internazionale di Pittura e Grafica, Medalla d'Or i Diploma, Teatre Sala Dante, NOTO (Itàlia).— Mostra Premis, SICÍLIA (Itàlia).— Deixa de participar a certamen.

1973: No participa a certàmens de tipus competitiu.

1974: Vtz. International Print Biennale, CRACÒVIA (Polònia).— I Saló de Primavera, Medalla de Plata, VALÈNCIA.— I Certamen Internacional de Pintura, MALLORCA.— Ibizagrafic-74, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— IV Bienale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).— XIII Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», BARCELONA.— I Bienal Nacional de Pintura, OSCA.— IV Saló de Tardor,

1.ª Menció i Medalla de Bronze, SAGUNT.— Premi de Pintura «Fundació Güell», BARCELONA.— Ora e sempre resistenza, Palazzo del Turismo, MILÀ (Itàlia).— Mostra Internacional d'Arts Gràfiques, Menció Honorífica, VALÈNCIA.

1975: Ora e sempre resistenza, Circolo di Via De Amicis, MILÀ (Itàlia).— II Certamen Internacional, MALLORCA.— Premis Sèrie, MADRID.— II Certamen Nacional de Pintura, TEROL.— V Bienal Internacional de l'Esport, 1.ª Medalla, VALÈNCIA.— II Premi de Dibuix «Sant Jordi», BARCELONA.— XIV Premi Internacional «Joan Miró», BARCELONA.— Paix-75-30-ONU, Pavillon d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslàvia).— I Bienal de Pintura Contemporània, BARCELONA.— V Saló de Tardor de Pintura, 1r. Premi, Medalla d'Or, SAGUNT.— III Bienal Provincial de León, LLEÓ.— Concurs Nacional de Pintura, Finalista, ALCOI.

1976: VI Miedzynarodove Biennale Grafikikraków, CRACÒVIA (Polònia).— Convocatòria d'Arts Plàstiques, adquisició d'obra per a Museu Diputació Provincial, ALACANT.— Ibizagrafic-76, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— I Certamen Internacional de Lanzarote, LANZAROTE (Canàries).— I Certamen de Pintura, PEGO.— II Bienal d'Art, PONTEVEDRA.— I Bienal Nacional d'Art, Medalla Commemorativa, OVIEDO.

1977: Premio Nazionale di Pittura, Centro de Arte Elba, 1r. Trofeu Elba, PALERMO (Itàlia).— Mostra Palacio de Manzanares el Real, MADRID.

1978: VI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO (Itàlia).— 7 Biennale Internationale de la Gravure, CRACÒVIA (Polònia).

1979: Grafik Biennale Heidelberg, HEILDELBERG (Alemanya).

1980: VIII Miedzynarodove Biennale Grafikikraków, CRACÒVIA (Polònia).

1982: Prima Biennale di Pittura e Grafica, Ente Siciliano Arte e Cultura, SIRACUSA (Itàlia).— La X Bienal d'Eivissa, Ibizagrafic-82, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— Piccola Europa, XXXII Rasegna di Pittura, Scultura, Grafica, Musei d'Arte Moderno, Premi de Gravat «Universitat d'Urbino», Sassoferrato, ANCONA (Itàlia).— Salon d'Automne 82, Palais des Congres, Medalla de Plata, MARSELLA (França).— Premio Internazionale Carducci de Belle Arti, FLORÈNCIA (Itàlia).— Prima Biennale Internazionale, Ente Siciliano Arte e Cultura, Medalla d'Or i Diploma, SIRACUSA (Itàlia).

1983: Salon International d'Automne, AIX-EN-PROVENCE (França).— XI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO, MILÀ (Itàlia).— Salon International d'Avignon, Chapelle Saint Benezet, Menció Especial del Jurat, AVIGNON (França).— Salon International d'Evian, EVIAN (França).— XXXIII Rasegna Pittura, Grafica «Piccola Europa», Sassoferrato, ANCONA (Itàlia).— Primo Premio Internazionale «Gagliaudo», ALESSANDRIA (Itàlia).— Premio Internazionale di Modena, Placa i Diploma, MÒDENA (Itàlia).

1984: Intergrafik-84, Internationale Triennale Engagierter, Grafik in der DDR, BERLÍN (Alemanya).— Kinema-84, Audiovisual «Els Bojos-66», premiat, ALCOI.

1985: Medalla I Miedzynarodowe Triennale Sztuki «Prezeciw Wojnie», Panstwore Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Polonia).— Medalla Aurea Oro i Diploma Premio «Città di Roma», ROMA (Itàlia).— 35 Salon de la Jeune Peinture - Jeune Expression, PARÍS (França).

1987: Intergrafik-87, Verband Bildender Künstler der DDR, BERLÍN (Alemanya).

1988: II Miedzynarodowe Triennale Sztuki Przeciw Wojnie Majdanek-88, LUBLIN (Polònia).— XVI Premio Internazionale di Grafica, Medaglia Amici del Pomero, RHO, MILÀ (Itàlia).— Biennale Internationale de l'Estampe, Palau dels Reis de Mallorca, PERPINYÀ (França).— 38 Rassegna Grafica, Salvi Piccola Europa, SASSOFERRATO (Itàlia).

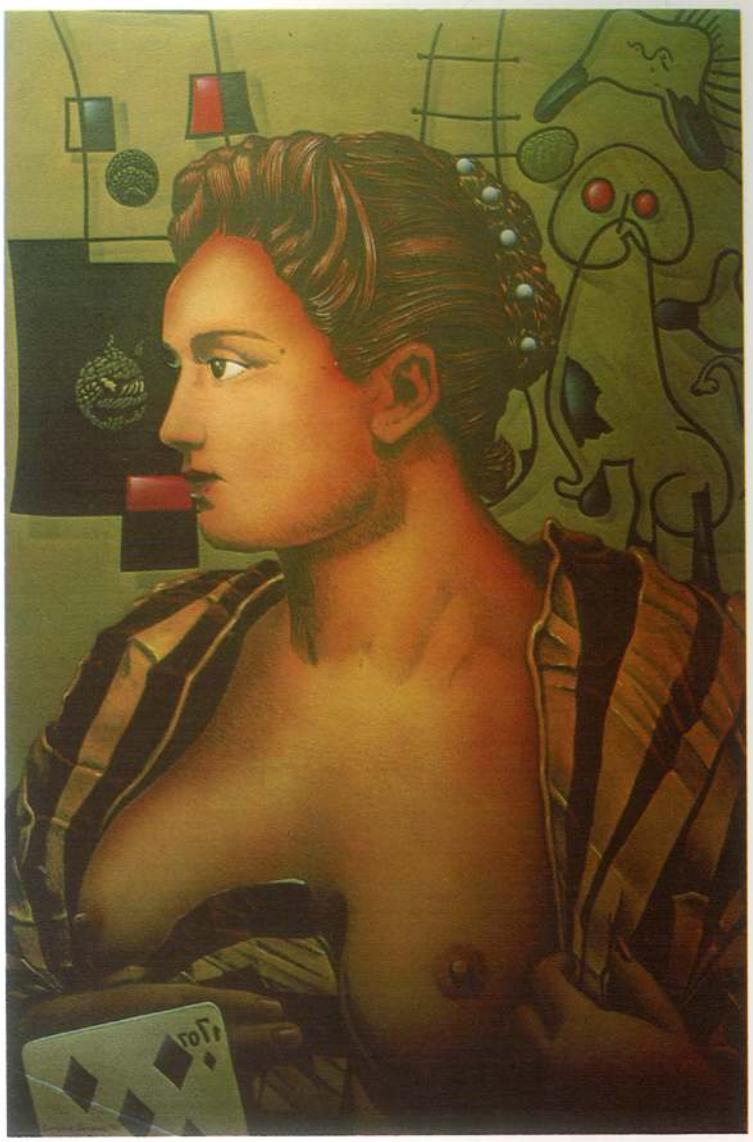

SENYORA SENYERA, 1987 (PINTURA, 98 × 68)

EXPOSICIONS COL.LECTIVES

1963: Selecció de premis de tot l'Estat, mostra col.lectiva, MADRID.

1967: Palau de la Batlia, Ceràmica de pintors i escultors valencians, VALÈNCIA.

1968: Jove Pintura, UNESCO, ALACANT.— Jove Pintura, Penya Il.licitana, ELX.— Niu d'Art, Pintura i Escultura, LA VILA JOIOSA.— Alicart-1, Casa Azorín, DÉNIA.— Alicart-2, Penya Il.licitana, ELX.— Jove Pintura, Centre Recreatiu, PETRER.

1969: Obres X Saló de Març, CAP, ALACANT.— Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— XIII Saló de Maig, Museu d'Art Modern, BARCELONA.— III Expobus de Pintura, Hort del Xocolater, ELX.— Verein Berliner Kunstler, Grafik-Plastik, BERLÍN (Alemanya).— Plàstica d'Alcoi, Galeria Papers Pintats, ALCOI.

1970: Sala Devesa, 14 Pintors, ALACANT.— Verein Berliner Kunstler, BERLÍN (Alemanya).— Maison Billaud, FONTENAY-LE-COMPTE (França).— Exposició Art Contemporani, Galeria Arteta, Grup Indar, SANTURCE.— Exposició d'Estiu, V.B.K., BERLÍN (Alemanya).— I Exposició Col.lectiva, Sala Puntal, SANTANDER.— Col.lectiva Cercle Belles Arts, VALÈNCIA.— En Art 1, Sala Art i Paper, ELX.— Mostra Nadal V.B.K., BERLÍN (Alemanya).

1971: Exposició Art a Valbonne, VALBONNE (França).— 2 Col. Sala Puntal, SANTANDER.— Exposició de Poemes Il.lustrats, Tur Social, ALACANT.— Exposició Col. Escola Nàutica, PORTUGALETE.— Estiu d'Art a Santa Pola, SANTA POLA.— XX Exposició Nacional, MONÒVER.— I Exposició d'Art, VILLENA.— Biennale Internationale-71, Corner Gallery, LONDRES (Anglaterra).— Femina-71, Verein Berliner Kunstler, BERLÍN (Alemanya).— Exposició a Picasso, UNESCO, ALACANT.

1972: Mostra d'Artistes Alcoians, Sala AAAS, ALCOI.— Civico Museo di Milano, «Omaggio alla Comune di Parigi», MILÀ (Itàlia).— Subhasta La Salle, Reconquista, ALCOI.— Sala Reale delle Cariatidi, «Amnistia, que trata de Spagna», MILÀ (Itàlia).— XXI Exposició Nacional, MONÒVER.— Mostra d'Art Espanyol Contemporani, Alcoiarts, ALTEA.— I Exposició Nacional, VILLENA.— Palacio de Cristal, Artetur-72, MADRID.— Exposició Col.lectiva, Galeria Alcoiarts, ALTEA.— Mostra Anyal, Verein Berliner K. BERLÍN (Alemanya).— Galeria Internacional d'Art, APSA, MADRID.— Homenatge a Millares, Alcoiarts, ALTEA.— Sala Laurana, Teatro Sperimentale, «In ocasione del Festival Internazionale del Cinema di Pesaro», Mostra «Omaggio» al Gruppo Denunzia, PESARO (Itàlia).

1973: Homenatge a Millares, Sala CAP, ALACANT.— Art-Altea, Exposició Inaugural, ALTEA.— Libreria Internazionale, «Grafica Politica Spagnola», MILÀ (Itàlia).— Verein Berliner Kunstler, BERLÍN (Alemanya).— Aritza-2, LAREDO.— Homenatge a Joan Miró, Novart, MADRID.— En Art-2, Hort del Cura, ELX.— II Mostra Nacional de VILLENA.— XXII Exposició Nacional «Centenari Azorín». Adquisició obra Museu, MONÒVER.— II Mostra d'Arts Plàstiques, BARACALDO.— XXIII Rasegna Internazionale di Pittura, «GB Salvi e Piccola Europa», Omaggio Gruppo Denunzia, SASSOFERRATO (Itàlia).— Exposició III Aniversari Galeria Novart, MADRID.— Artisti d'Avanguardia per la Resistenza Cilena, Studio Brescia, BRESCIA (Itàlia).— Sala UNESCO, Exposició Inaugural, ALCOI.— Procés a la Violència, Esti-Arte, MADRID.— Procés a la Violència, Alcoiarts, ALTEA.— Procés a la Violència, Galeria Nova Gràfica, BARCELONA.— Associazione Artisti Bresciani, BRESCIA (Itàlia).— Palazzo del Parco, BORDIGHERA (Itàlia).— Sala Comunale, ANGIARI (Verona).— Sala «Omaggio al Gruppo», SASSOFERRATO (Itàlia).— Artisti d'Avantguardia, BRESCIA (Itàlia).

1974: Procés a la Violència, Galeria Studium, VALLADOLID.— Homenatge a Òscar Esplà, Club Urbis, MADRID.— Procés a la Violència, Sala Tahor, LES PALMES DE GRAN CANÀRIA.— Mostra sobre Xile, ESTOCOLM (Suècia).— Noi i el Cile, Centro Cívico, Comune di Milano, MILÀ (Itàlia).— Mostra della Resistenza, Sala AAB, BRESCIA (Itàlia).— XXIII Exposició Nacional de Pintura, MONÒVER.— Centro Internazionale di Brera, Mostra-Asta Itinerante, MILA (Itàlia).— Cercle Industrial, Mostra Subhasta, ALCOI.— Galeria Alcoiarts, Art d'Avantguarda, ALTEA.— Procés a la Violència, Galeria Set i Mig, ALACANT.— Mostra Realitat-2, Galerias Península, Machado y Osma, MADRID.— Libreria Feltrinelli, PARMA (Itàlia).— Sala Comunale, CASALEONE-VERONA (Itàlia).— Sallone della Cooperativa, PEDEMONTE-VERONA (Itàlia).— Libreria Feltrinelli, BOLOGNA (Itàlia).— Mostre della Resistenza all'A.A.B., BRESCIA (Itàlia).— Mostra per Spagna Libera, MILÀ (Itàlia).

1975: Galeria Aviñón, «Entre la abstracción y el realismo», MADRID.— Galeria de Arte Màlaga, Exposició de Gràfica Contemporània, MÀLAGA.— Exposició Subhasta, Escola T.S. d'Arquitectura, SEVILLA.— Grup Teatre «Mama Meteco», Hotel Covadonga, ALACANT.— Nova Figuració Alacantina, Sala CASE, ALACANT.— Errealitate-Hiru, Galeria Aritza, BILBAO.— Exposició rotativa barris obrers amb altres activitats culturals, VALLADOLID.— Associació de veïns Aluche, org. APSA i AIAP, MADRID.— Galeria Punto, VALÈNCIA.— Galeria Laietana, Noblesa del Paper, BARCELONA.— Galeria Montgó, Artistes Valencians, DÉNIA.— Exposició d'Art, Palau Municipal, VILLENA.— XXIV Exposició Nacional, MONOVER.— Mostra de Pintura, Ajuntament, ALTEA.— Plàstica Alacantina Contemporània, ALACANT.— La Spagna e il Cile nel Cuore Galleria AAB, BRESCIA (Itàlia).— Casa Museu d'Antequera, 20 pintors contemporanis, MÀLAGA.— Exposició Subhasta, Cap Negret, ALTEA.— Contribució a la ceràmica, Galeria Alfaijar, MADRID.— Aportació a la Ceràmica, Galeria Trazos-2, SANTANDER.— Ceràmica de Majadahonda, 23 artistes, Galeria Aritza, BILBAO.— Ora e sempre Resistenza, MILÀ (Itàlia).— Esposizione didattica alla scuola Media Gozzano, TORÍ (Itàlia).— Galleria lo Spzio, BRESCIA (Itàlia).— 26.ª Mostra d'Arte Contemporànea «Conscienza e ribellione», TORRE PELLICE (Itàlia).— Museo Nacional de Arte Moderno, L'HAVANA (Cuba).— La Spagna e il Cile nel Cuore, BRESCIA (Itàlia).— Mostra per la Spagna Libera, BRESCIA (Itàlia).— Mostra per la Spagna Libera, BOLONYA (Itàlia).— Casa del Popolo «E. Natali», BRESCIA (Itàlia).— Centro Internazionale d'Arte, BARI (Itàlia).— Sale Comunali, TRAVAGLIATO (Itàlia).— Salone delle Terme, BOARIO TERME (Itàlia).— Scuoli Comunali, CEVO (Itàlia).— Circolo Gramsci, CEDEGOLO (Itàlia).— Sale Comunali, DARFO (Itàlia).— Circolo ARCI, RODENGO-SAIANO (Itàlia).— Sale Comunali, MALONNO (Itàlia).— Biblioteca Comunali, MANERBIO (Itàlia).— Sale Comunali, REZZATO (Itàlia).

1976: Plàstica-76, Banc d'Alacant, ALACANT.— Trazos-2, Exposició Col.lectiva Permanències, disset artistes, SANTANDER.— Fons d'Art, Fundació «Joan Miró», BARCELONA.— Fons d'Art, mostra itinerant (Diari Avui), PAÏSOS CATALANS.— Els altres 75 anys de pintura valenciana, primera mostra; Galeries Temps, Val i 30 i Punto, VALÈNCIA.— Mostra itinerant, «Els altres 75 anys», PAÍS VALENCIÀ.— Homenatge dels Pobles d'Espanya a Miquel Hernàndez, mostra itinerant i diversos actes arreu de l'Estat Espanyol.— Fontana d'Or, Fons d'Art, GIRONA.— Galeria 11, col.lectiva inaugural, ALACANT.— Art Lanuza, col.lectiva inaugural, ALTEA.— Art Lanuza, col.lectiva, POLOP.— 3.ª Exposició Nacional d'Art, Palau de l'Ajuntament, VILLENA.— Retrospectiva 1975-76, Trazos-2, SANTANDER.— Exposició de Serigrafia i Aiguafort, Sala Lau, VILLENA.— Homenatge a Rafael Alberti, Galeries Adrià, Dau al Set, Eude, Gaspar, 42 i Maeght, BARCELONA.— Exposició Homenatge a Miquel Hernàndez, Sala Ágora, MADRID.— Galeria Aritza, Errealitate Baten Kronikak, BILBAO.— Selecció d'obres gràfiques, mostra col.lectiva, Galeria Juana Mordó, MADRID.— Galleria d'Arte «Settanta», GALLARATE.— Sale Comunali, MALCESINE (Itàlia).— Circolo Culturale CSEP, S. STINO DI LIVENZA (Itàlia).— Galleria Kursaal, IESOLO LIDO (Itàlia).

1977: «Wo Unterdrückung Herrscht, Wachst der Widerstand», Ortsgruppe der VSK Koln, COLÒNIA (Alemanya).— Pintors actuals alcoians, Sala Art-Alcoi, inaugural, ALCOI.— XIV Saló de Març (d'artistes premiats), Galeria d'Art Ribera, VALÈNCIA.— Homenatge a Hernàndez, Université St. Etienne, ST. ETIENNE (França).— Université Tours, TOURS (França).— Galeria Crida, ALCOI.— Galeria Aritza, BIL-

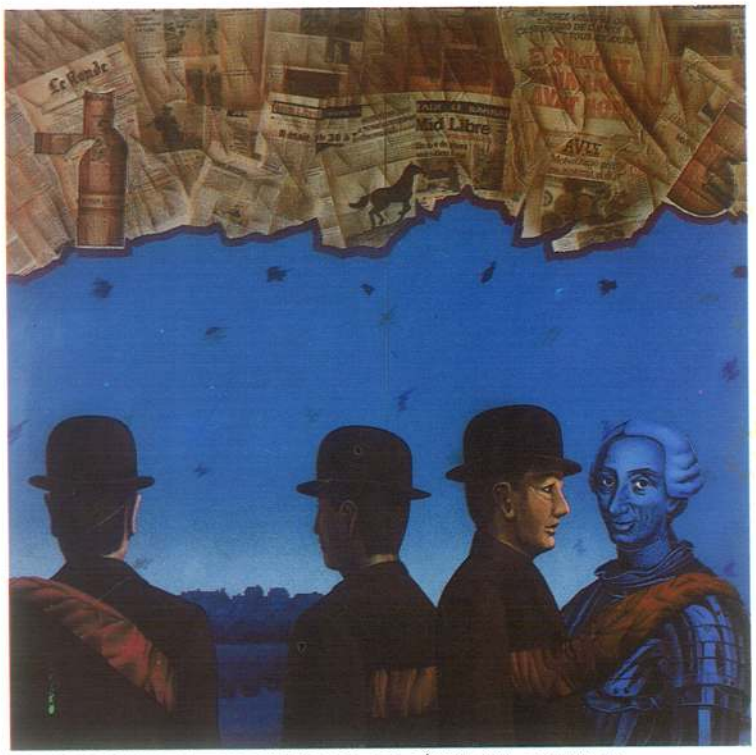

EL MISTERI REPUBLICA, 1988 (PINTURA, 200 x 200, DÍPTIC). COL. PARTICULAR

REPRESSIÓ NO, CULTURA SÍ, 1982-85 (PINTURA, 100 x 100). COL. J.A. CATALÁ, MALLORCA

BAO.— Art Valencià d'Avantguarda, BENIDORM.— Galeria 11, ALACANT.— Trazos-2, SANTANDER.— Col.lectiva d'Estiu, Galeria 11, ALACANT.— Festa Popular, ALTEA.— Club Amics UNESCO, ALCOI.— Amics del Sahara, ALACANT.— Festa del PC, MADRID.— Museu Internacional Allende, Mercado Lanuza, SARAGOSSA.— Homenatge a Picasso, MÀLAGA.— Set aspectes de la situació de l'home, ELX.— Artistes Plàstics del País Valencià, ALACANT.— Homenatge Abat Escarré, Palau de la Virreina, BARCELONA.— Galleria La Loggia, Comune di Motta di Livenza, MOTTA (Itàlia).— Gruppo Denunzia, Mostre itineranti in PORTOGALLO, CUBA, URSS, GERMANIA ORIENTALE.

1978: Realisme Social, Galeria Punto, VALÈNCIA.— Pintors Alcoians, Sala Art-Alcoi, ALCOI.— Sala de la CAP, ALACANT.— Museu de Granollers, Homenatge Escarré, GRANOLLERS.— Cap Negret, ALTEA.— Casa Municipal de Cultura, ALCOI.— Casa de Colón, Museu Internacional Allende, LAS PALMAS.— Castillo de la Luz, LANZAROTE.— Colegio de Arquitectos de Canarias, TENERIFE.— La Ciudadela, PAMPLONA.— Museu Internacional Allende, GRANADA.— Museu Internacional Allende, EIVISSA.— Museu Internacional Allende, MÀLAGA.— Casa de Cultura, Sala Roc, Homenatge Escarré, VALLS.— Sala Fontana d'Or, Homenatge Escarré, GIRONA.— Galeria La Fona, OLIVA.— La Premsa, Galeries Yerba, Chis, Zero, Acto, Villacis, MÚRCIA.— Ateneu de Dénia, DÉNIA.— Pro Club UNESCO, Sala CAAM, ALACANT.— Sala Lau, VILLENA.— Exposició Homenatge Abat Escarré, MANRESA.— Museu Provincial Textil, Homenatge Abat Escarré, TERRASSA.— Miniatures, La Fona, OLIVA.— Permanències, Galeria 11, ALACANT.— Panorama-78, Museo de Arte Contemporáneo, MADRID.— Palau Municipal, VILLENA.— Fidelitat a un poble, Homenatge Abat Escarré, SABADELL.— Mostra d'Art del País Valencià, Conselleria de Cultura, Hort del Xocolater, ELX.— Caixa d'Estalvis, SAGUNT.— Ajuntament, MONÒVER.— Torreó Bernat, BENICÀSSIM.— Ajuntament Vell, JÀTOVA.— Sala de l'Escola, ALMUSSAFES.— Ateneu Cultural, CARLET.— Cercle Setabense, XÀTIVA.— Ajuntament, SILLA.— Sala d'Art, VALL D'UXÓ.— Aula de Cultura, ALCÚDIA DE CRESPINS.— Grup Escolar, VILLAR DEL ARZOBISPO.— Aula de Cultura, BENIGÀNIM.— Caixa d'Estalvis, XÀBIA.— Museu Municipal, MONTCADA.— Barri Torrefiel, VALÈNCIA.— Museu Històric, Museu de la Resistència Salvador Allende, VALÈNCIA.— Sala Spectrum, Exposició Antiimperialista, SARAGOSSA.— Festas de Sant Joan, ALTEA.— Petits Formats, Galeria 11, ALACANT.— Sala d'Art Canigó, ALCOI.

1979: Palazzo delle Manifestazione, Mostra Permanente Internazionale, SALSSOMAGGIORE (Itàlia).— Projecte Secanos, LORCA.— Museu Popular d'Art Contemporani, VALÈNCIA.— Art Gràfic Valencià, Sala Canigó, ALCOI.— Setmana Cultural del País Valencià, PARÍS (França).— Fi de temporada, Sala Canigó, ALCOI.— Fira de l'Art, ELX.— Palau Municipal, VILLENA.— Exposició Antiimperialista, VALÈNCIA.— Avantguarda Plàstica del País Valencià, BENIDORM.— Homenatge Adrià Carrillo, ALCOI.— Cau d'Art, ELX.— Homenatge a Machado, CULLERA.— Sala Goya, Exposició Antiimperialista, SARAGOSSA.— Club UNESCO, Exposició Antiimperialista, MADRID.— Palau Virreina, Exposició Antiimperialista, BARCELONA.— Petit Format, Galeria Cànem, CASTELLÓ.— Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— Exposició Miniatures, La Fona, OLIVA.— Primera Setmana Cultural d'Altea, ALTEA.— Europaïsche Grafik, Biennale Heidelberg, NEW YORK (USA).— 57 Artistes i un País, itinerant l'eixam, Sala Ajuntament, VALÈNCIA.

1980: II Mostra Permanente, Pinacoteca d'Arte Antica a Moderna, SALSOMAGGIORE (Itàlia).— Amnesty International, Sala Parpalló, VALÈNCIA.— Investigació en la Plàstica Alacantina, La Caixa, IEA, ALACANT.— Tretze Artistes del País Valencià, Sala Municipal, LA VALL DE TABERNES.— Temporada 79-80, Galeria 11, ALACANT.— Avantçada Plàstica del País Valencià, Galeria Art-Lanuza, ALTEA.— Art Seriat, Festes d'Agost, ELX.— Exposició Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— Exposició Antiimperialista a La Corrala, MADRID.— AAVV, IRUN.— AAVV, TEROL.— Facultat d'Econòmiques, MADRID.— AAVV, Peñuelas, MADRID.—

Ajuntament, GAVÀ.— Escola d'Estiu Rosa Sensat, Universitat de Bellaterra, BARCELONA.— Ajuntament, SANTA COLOMA DE GRAMANET.— AAVV, ESPLUGUES.— Col.lectiu Artistes, SANT ANDREU.— Institut Jovellanos, GIJÓN.— Institut Vell, Sala Fidel Aguilar, GIRONA.— Casa de Cultura, CORNELLÀ DE LLOBREGAT.— Sala de Belles Artes, SABADELL.— Cooperativa, SABADELL.— AAVV, HOSPITALET.— Segona Mostra, Palau Virreina, BARCELONA.— Ajuntament, S. M.ª BARBENA.— Sant Jordi, BARCELONA.— Ajuntament de Parla, MADRID.— Un segle de Cultura Catalana, Palau Velàzquez, Ministeri de Cultura, MADRID.— Fira d'Art, Sala Canigó, ALCOI.— 1.ª Mostra de Pintures, Barri Torrefiel, Casa del Poble, VALÈNCIA.— Petits Formats, Galeria 11, ALACANT.— Fira de l'Art, Caixa Rural de Sax, MONÒVER.— Homenatge a Cubells, la Caixa, ALACANT.— 150 Artisti per i Lavoratori Fiat, Palazzo Lascari, TORÍ (Itàlia).— Galeria Arte al Día, Trajectòries-80, PARÍS (França).

1981: Spanish Institut, Trajectòries-80, LONDRES (Anglaterra).— Vuit Gravadors Valencians, Sala d'Art Canigó, ALCOI.— Mostra Cultural del País Valencià, Ajuntament d'Alcoi, ALCOI.— Contemporary Spanish Art, The Hugh Gallery and Municipal Gallery of Modern Art, DUBLÍN (Irlanda).— Trajectòries-80, Spanish Institut, MUNÍC (Alemanya).— Art-81, Fira Internacional de Mostres, BARCELONA.— Premiere Convergence Jeune Expression, Hall Internacional, Parc Floral, PARÍS (França).— Col.lectiva d'Art, Galeria Montgó, DÉNIA.— Mostra Pro-Monument Martirs de la Llibertat, ALACANT.— Amnesty International, MADRID.— Spanisches Kulturinstitut Wien, Trajectòries-80, VIENA (Àustria).— La Fira, Homenatge a Picasso, MONÒVER.— «Mostra Art-Paper», ALCOI.— Sala CAP, Ajuntament, MURO.— Ajuntament, ALGEMESÍ.— Ajuntament, ONTINYENT.— Ajuntament, PICANYA.— Ajuntament, SANTA POLA.— Palau Comtal, COCENTAINA.— Museu d'Art, ELX.— Ajuntament, AIGÜES.— Ajuntament, SAX.— Ajuntament, SEDAVÍ.— Ajuntament, BETXÍ.— Setmana Cultural del País Valencià, Ajuntament, ALACANT.— Ajuntament, RIBARROJA.— Sala de l'Ajuntament, LA VALL DE TAVERNES.— Ajuntament, MASSANASSA.— Sala de la CAP, MUTXAMEL.— Sala de la CAP, SANT JOAN.— Ajuntament, PUÇOL.— Ajuntament, BENIGÀNIM.— Trajectòries-80, Institut d'Espanya, NÀPOLS (Itàlia).

1982: Institut Reina Sofia, Trajectòries-80, ATENES (Grècia).— Galeria d'Arte «Levni», Trajectòries-80, ANKARA (Turquia).— Arteder-82, Mostra Internacional d'Art Gràfic, BILBAO.— Alcoi en defensa de la cultura, La Caixa, ALCOI.— Centre Cultural «Atartük», Trajectòries-80, ESTAMBUL (Turquia).— 40 Years of Spanish Art, Jordan National Gallery of Fine Arts, AMMAN (Jordània).— Fons d'Art de l'IEA, La Caixa, ALCOI.— La Figuració, Sala Ministeri de Cultura, ALACANT.— Dibuixos i Gravats, Ministeri de Cultura, ALACANT.— «Mostra Art-Paper» a Sala Amics de la Cultura, NOVELDA.— Ajuntament, ROCAFORT.— Sala de la CAP, PEDREGUER.— Sala de la CAP, BENIDORM.— Sala de la CAP, ALTEA.— Ajuntament, MONÒVER.— Sala INESCOP, ELDA.— Palau Municipal, GANDIA.— Centre Cultural Castallut, CASTALLA.— Sala Ajuntament, VILLENA.— «Bhirasri Institute of Modern Art», Trajectòries-80, BANGKOK (Thailandia).— Spanish Embassy, Trajectòries-80, SEÜL (Corea del Sur).— University of Toronto, Art Català Contemporani, TORONTO (Canadà).— Expocultura, Palau de Congresos, BARCELONA.— Boston Public Library, Setmana d'Art Català, BOSTON (USA).— Trajectòries-80, Consell Indi de Relacions Culturals, NOVA DELHI (Índia).— Spanish Institut, Trajectòries-80, CANBERRA (Autràlia).— Jeune Peinture - Jeune Expression, PARÍS (França).— Perché non esponiamo colombe, Festa delle fabbriche, Giardini di Via dei Mille, MAIRANO (Itàlia).— 20 Pittori per la Pace, Perche non esponiamo colombe, Festa de l'Unitá, BRESCIA (Itàlia).— Ibizagrafic-82, col.lectiva Bienal d'Eivissa, EIVISSA.— Mostra Plàstica de l'IEA, Aula de Cultura de la CAAM, ALACANT.— Grans Obres de Petit Format, Galeria Cànem, CASTELLÓ.— Mediterrània - Centre Visual d'Art, quatre pintors, ALACANT.

1983: Universitat de Nova York, «Art Català Contemporani», NOVA YORK (USA).— Capella de l'Antic Hospital, La Bienal d'Eivissa, BARCELONA.— Mostra col.lectiva Ibizagrafic-82, MADRID.— Mostra collettiva, Galleria d'Arte «La Viscontea», RHO, MILÀ (Itàlia).— Smithsonian Institut of Washington, Mostra de Cultura i Art Contemporani Català, WASHINGTON (USA).— Per il Lavoratori della Fabbrica Fenotti e Comini, 94 Artisti, BRESCIA (Itàlia).— Maison des Arts, Exposició d'obra gràfica, BARCELONA.— Fira Internacional de Bilbao, «Arteder-83», BILBAO.— Instituto Storico della Resistenza, Mostra collettiva, AOSTA (Itàlia).— Jornades Artístiques del Centre d'Informació Artística, Galeria Parnaso, MALLORCA.— Galeria Taller, Mostra de Colors, ALACANT.— Per la Pace, Mostra Itinerant, Festival Nazionale de l'Unitá, ROMA (Itàlia).— Salon International d'Arles, Palais des Congrés, Salle Van-Gogh, ARLES (França).— Proposta per un Manifesto per la Pace, Festival Nazionale del PCI, REGGIO EMILIA (Itàlia).— Sala Municipal, Art d'Avui al País Valencià, ONDA.— Setmanes Catalanes a Karlsruhe, KARLSRUHE (Alemanya).— El Túnel, Sala Experimental, VILLENA.— Kataluniar Pintura Gaur, Museu Municipal de Sant Telmo, SANT SEBASTIÀ.— Ajuntament de Tossa, La Cadira, Formes Visuals, TOSSA.

1984: Galeria Subex, La Cadira, Formes Visuals, BARCELONA.— Acadèmia de Belles Arts, La Cadira, SABADELL.— Sales del Banc de Bilbao, La Cadira, VILA NOVA I LA GELTRÚ.— Sala Gòtica de la Cúria Reial, La Cadira, BESALÚ.— Collettiva Internazionale di Grafica, Galleria Viscontea, RHO, MILÀ (Itàlia).— Los Lavaderos, Sala Municipal, Homenatge a Westerdhal, TENERIFE.— Col.legi d'Arquitectes, Homenatge a Westerdhal, TENERIFE.— Círculo de BB.AA., Homenatge a Westerdhal, TENERIFE.— Mostra col.lectiva inaugural, Llar del Pensionista, MONÒVER.— La Cadira, TERRASSA.— La Cadira, OLOT.— La Cadira, GRANOLLERS.— Sala de la CAAM, Trajectòria, Galeria 11, ELX.— 25 d'Abril a La Vila Joiosa, col.lectiva de pintura, LA VILA JOIOSA.— Castell de la Bisbal, La Cadira, LA BISBAL.— Casa de Cultura, Tomàs de Lorenzana, La Cadira, GIRONA.— Sala Gòtica de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, La Cadira, LLEIDA.— 44 Pintors Alacantins, Caixa d'Estalvis Provincial, ALACANT.— Exposició Internacional d'Arts Plàstiques, Palau de Congresos, ciica, BARCELONA.— Galeria «El Coleccionista», a Joan Fuster, MADRID.— Art Valencià-84, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Homenatge a Westerdhal, Castillo de San José, LANZAROTE.— Casa-Museo Colón, Homenatge a Westerdhal, LAS PALMAS.— Galeria Vegueta i Casas Consistoriales, Homenatge a Westerdhal, LAS PALMAS.— Interarte-84, Fira de Mostres, Diputació d'Alacant, VALÈNCIA.— Mostra Museu Allende, Ajuntament, PETRER.— Mostra Museu Allende, Casa de Cultura, ELDA.— Mostra Museu Allende, Museu d'Art Contemporani, ELX.— Mostra Museu Allende, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Galeria Estudi, Obra Gràfica 1, Exposició Inaugural, VILA-REAL.— Galeria Zona Lliure, inaugural, SILLA.— Facultat de Filosofia i Lletres, Homenatge a Sanchis Guarner, VALÈNCIA.

1985: Mostra Museu Allende, Centre Cultural «Vila d'Ibi», IBI.— Mostra Museu Allende, LA VILA JOIOSA.— Sala Lleida, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, LLEIDA.— Sala Tarragona, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, TARRAGONA.— Sala Manresa, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, MANRESA.— Homenatge a Sempere, Congrés d'Estudis de l'Alcoià-Comtat, Casa de Cultura, IBI.— Homenatge a Sempere, Palau de l'Ajuntament, ONIL.— Homenatge a Sempere, Societat Cultural del Campet, CAMP DE MIRRA.— T. Shirt-Art Contemporani S. Camisetes, Sala Parpalló, VALÈNCIA.— Art a València, Promocions Culturals del País Valencià, Sala Ajuntament, QUART DE POBLET.— Art a València, Sala Ajuntament, PAIPORTA.— Homenatge a Sempere, Sala Ajuntament, BENEIXAMA.— Homenatge a Sempere, Casa de Cultura, CASTALLA.— Homenatge a Sempere, Sala Ajuntament, XIXONA.— Homenatge a Sempere, Sala Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant i Ajuntament, MURO.— Peintres du Pays Valencien, Bibliothèque Municipale de Cisteron, 10 pintors, CISTERON (França).— Art a València, del 1960 al 1980, Sala Ajuntament, BENIDORM.— Grans Obres de Petit Format, Galeria Cànem, CASTELLÓ.— Interarte, Saló Internacional d'Art del Mediterrani,

PAM CONTRA LA CULTURA, 1982-85 (PINTURA, 100 x 100). COL. MOORTEMANS, BRUXELLES

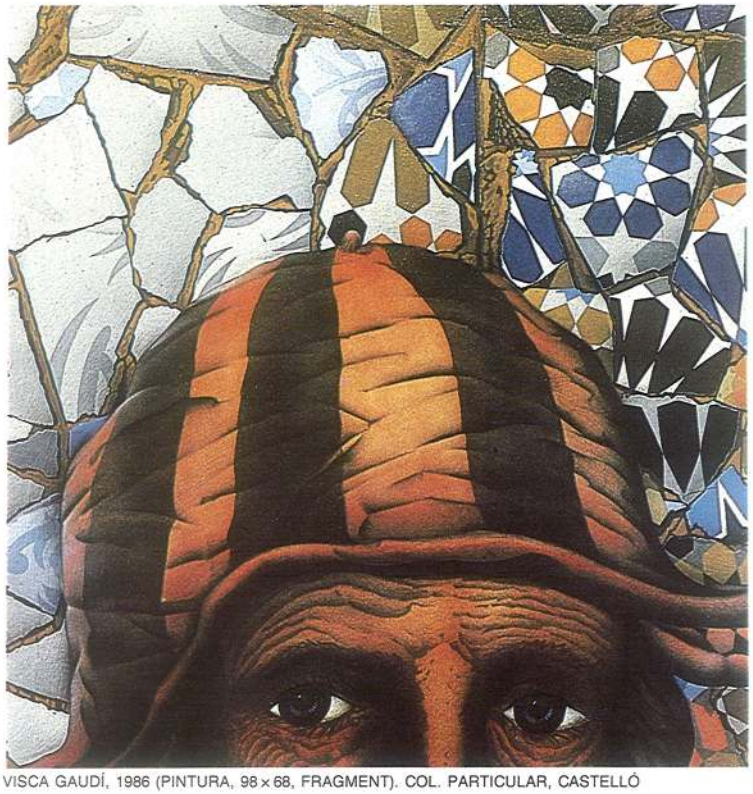

VISCA GAUDÍ, 1986 (PINTURA, 98 x 68, FRAGMENT). COL. PARTICULAR, CASTELLÓ

Stand Promocions Culturals del País Valencià, Fira de Mostres, VALÈNCIA.

1986: Homenatge a Sempere, Congrés d'Estudis de l'Alcoià-Comtat, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Plàstica Valenciana Contemporània, La Llotja, Promocions Culturals del País Valencià i Ajuntament, VALÈNCIA.— Sala Noble del Palau de la Diputació, Plàstica Valenciana Contemporània, Promocions Culturals del País Valencià, CASTELLÓ.— Llibreria Dàvila, Capsa de Somnis, VALÈNCIA.— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament, Capsa de Somnis, MONÒVER.— Casa de Cultura, Capsa de Somnis, TAVERNES DE VALLDIGNA.— Exposició Col.lectiva d'Arts Plàstiques, Casa d'Alcoi, Sala de la Caixa d'Estalvis Provincial, ALACANT.— Llibreria Cavallers de Neu, Capsa de Somnis, VALÈNCIA.— Centro Cultural de la Villa de Madrid, «68 Plàstics Valencians», Promocions Culturals del País Valencià, MADRID.— Sala Mona, Exposició Col.lectiva, DÉNIA.— Pintors Valencians Contemporanis, Casa de Cultura, QUART DE POBLET.— Interarte, Saló Internacional d'Art del Mediterrani, VALÈNCIA.— «Por la liberación», Exposició Internacional Itinerant d'Art, Sala CAIXALACANT, ALACANT.— Art a València, Centre Social i Recreatiu, XÀBIA.— Plàstica Valenciana Contemporània, Sala Tinglado 4-1 del Port, ALACANT.

1987: Museu Etnogràfic Municipal, Pintors Valencians, MONTCADA.— «Por la liberación», Sala Ajuntament, LAUSANA (Suïssa).— Pintors Valencians Contemporanis, Casa de Cultura, TORRENT.— Sala Severo, «Por la liberación», PERUGGIA (Itàlia).— Sala Bosco, «Por la liberación», TERNI (Itàlia).— Art a València, Casa de Cultura, MISLATA.— Expo Itinerant AMULP, Hotel de Ville, LYLLÉ (França).— Uberse Museum «AMULP», BREMEN (Alemanya).— Stadsteartern Galleri, «Por la liberación», HELSINBORG (Suècia).— Trenta quatre pintors, Casa de Cultura, BENICÀSSIM.— Art a València, Casa de Cultura, CANALS.— Art Valencià-87, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Sala Vivers, «Por la liberación», VALÈNCIA.— Exposition d'Art Contemporain, Palais du Cinquantenaire, Autoworld, BRUXELLES (Bèlgica).— Art Valencià, 1960-80, MONTCADA.— Art a València, BELLREGUART.— Lausmuseum, «Por la liberación», KRISTIANSTAD (Suècia).— El Retrat a Catalunya, Château Royal, COLLIURE (França).— Art a València, ALMUSAFES.— Art-Sud, Sala CEPA, ALMORADÍ.— Art-Sud, Sala CEPA, CREVILLENT.— Art a València, TAVERNES DE VALLDIGNA.— «Por la liberación», Casa de Cultura, SANT CUGAT.— Kulturcentrum, «Por la liberación», RONNEBY (Suècia).— Art-Sud, Itinerant, Sala CEPA, ASPE.— Art-Sud, Sala CEPA, SANT VICENT.— Art-Sud, Sala CEPA, ELDA.— Sala Sodertull, «AMULP», MALMO (Suècia).— Museu Arqueològic, «Por la liberación», LLEIDA.— Art-Sud, Sala CEPA, BANYERES.— Art-Sud, Sala CEPA, MURO.— Art-Sud, Sala CEPA, ALCOI.— Centre Cultural de la Villa, «Homenaje a la víctimas del franquismo», MADRID.— «Per la Cultura Popular», Museu de Terrisseria, Casino d'Alacant, ALACANT.

1988: Centro Cultural del Conde-Duque i Calcografia Nacional, «La Estampa Contemporánea en España», MADRID.— Art-Sud, Sala CEPA, XIXONA.— Art-Sud, Sala CEPA, SANT JOAN.— Art-Sud, Sala CEPA, BENIDORM.— Mostra de Pintura Internacional, L'Ateneu Centre Municipal, RUBÍ.— Art-Sud, Sala CEPA, ALTEA.— Art-Sud, Sala CEPA, PEDREGUER.— Art-Sud, Sala CEPA, DÉNIA.— Exposicien d'Afichas dau Païs Valencian, Château Arnoux, AIX-EN-PROVENCE (França).— Interarte, Stand Dávila, VALÈNCIA.— Centro Cultural São Paulo, Mostra Internacional, SÃO PAULO (Brasil).— Art-Sud, Sala CEPA, XÀBIA.— Art-Sud, Sala CEPA, PEGO.— La Llotja, «Homenatge a les víctimes del franquisme», VALÈNCIA.— Afichas dau Païs Valencian, ARLES (França).— Expo-Cartells Valencians, Mont-Jòia, PARÍS (França).— Homenatge a García Lorca, Art Postal, Galeria Laguada, GRANADA.— Mail-Art, Escola d'Arts Aplicades, EIVISSA.— Grafica per il Cile, Archivio Storico, BRESCIA (Itàlia).— Grafica per il Cile, Mostra Itinerant a França, Bèlgica i Alemanya.— San Telmo Museoa, Expo Omenaldia Frankismoaren Biktimei, DONOSTIA (Guipùzcoa).— Centre Municipal de Cultura, Art Comarques del Sud, ALCOI.

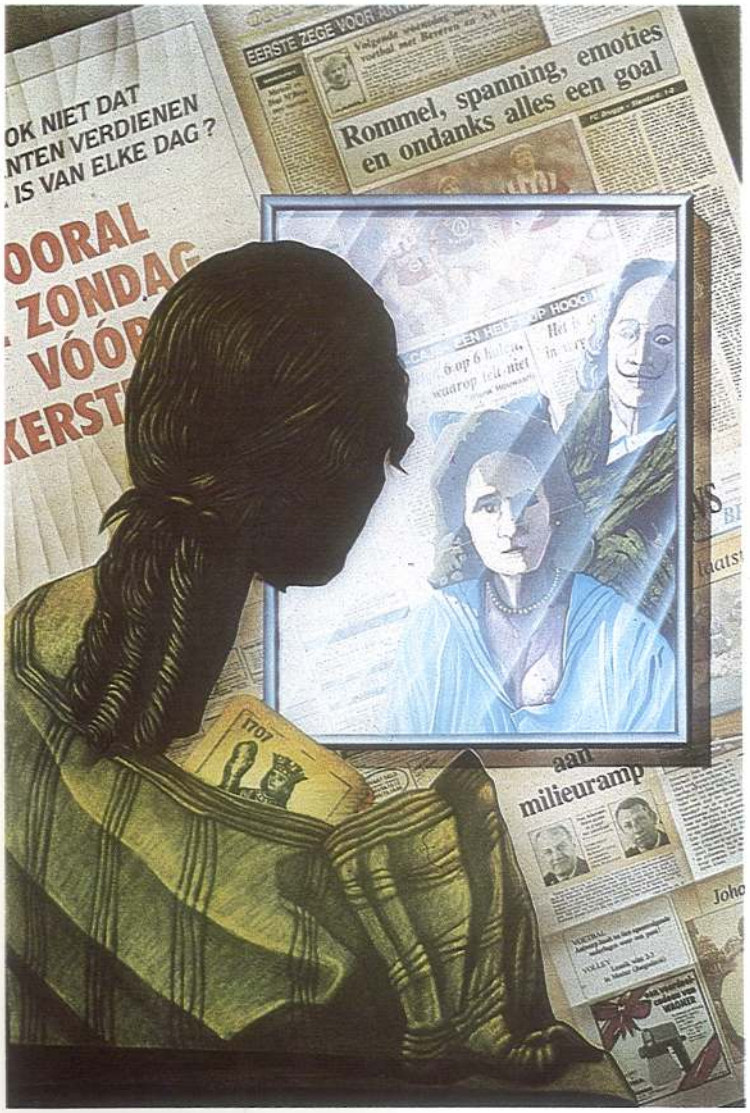

EL MIRALL DE DALÍ, 1987 (PINTURA, 98 × 68)

COL.LECCIONS INTERNACIONALS

Goodman Gallery, ILLINOIS (USA)
Jean Baxton, LONDON (GB)
Woodstock Gallery, LONDON (GB)
Brian Leeslye, LONDON (GB)
Philip Thomas, GRASSCROFT (GB)
Sandra Mason Smith, GREENFIELD (GB)
Paterloo Gallery, MANCHESTER (GB)
Universal Art, ONTARIO (Canadà)
Herve Pouzet des Isles, MARSEILLE (França)
Galerie Miroir, MONTPELLER (França)
Galleria Lo Spazio, BRESCIA (Itàlia)
Roberto Bogarelli, CASTIGLIONE (Itàlia)
G.P. Turner, DOVER-KENT (GB)
Andrey Docker, CHADDERTON-OLDHAM (GB)
E. Griffiths, GRASSCROFT (GB)
Peter Burke, LONDON (GB)
Ketil Brenna Lund, FREDRWSTAD (Noruega)
B.H. Corner Gallery, LONDON (GB)
Galleria l'Agrifoglio, MILANO (Itàlia)
Modern Art Gallery, ANTWERBEN (Bèlgica)
Spanish-American Cultural, NEW BRITAIN (USA)
Academia Internacional d'Autors, ANDORRA
Casa Nostra de Suïssa, WINTERTHUR (CH)
Visual Art Center, NAPOLI (Itàlia)
Stina Berger, HELSINKI (Finlàndia)
Shepherd House, CHANDDERTON (GB)
Bruce R. Taylor, FOLKESTONE (GB)
William Stephen Berry, OXFORD (GB)
Claudia Romeu, CANNES (França)
Klaus Brenkle, KÖLN (Alemanya)
Joachim Opitz, BERLIN (Alemanya)
M. Thorner, DOVER-KENT (GB)
Centro Culturale per l'Informazione Visiva, ROMA (Itàlia)
V. Berliner Künstler, BERLIN (Alemanya)
Galerie Multiples, MARSEILLE (França)
Galleria d'Arte Moderna, Il Ponte, VALDARNO (Itàlia)
Birgita Von Euler, UPPSALA (Suècia)
Mona Brenna, DOVER-KENT (GB)
Sharkey Jean, DOVER-KENT (GB)
M. Avlanier, MONTGERON (França)
Marlyse Schmid, NIJMEJEN (Holanda)
David Sampson, LONDON (GB)
Bob Van Haute-Proost, ZWYNDRECHT-ANTW (Bèlgica)
Aimè Proost, ANTWERPEN (Bèlgica)
Bruno Rinaldi, BRESCIA (Itàlia)
Carlo Paini, BRESCIA (Itàlia)
Sari Oltra-Biri, LONDON (GB)
Poone Dick, DOVER-KENT (GB)
Annette Löngreen, BIRBERÖD (Dinamarca)
Lilian Gethic, MANCHESTER (GB)
Peter C. Cardwell, WELLING-KENT (GB)
Juli Labernia, MONTPELLER (França)
Wolf D. Grahlmann, HAMBURG (Alemanya)
Gian Piero Valentini, CALCINATO (Itàlia)
Julian Pacheco, CALCINATO (Itàlia)
Claudio Zilioli, BRESCIA (Itàlia)
Tonino Mengarelli, ANCONA (Itàlia)
Giorgio Gradara, ANCONA (Itàlia)
Ruth Miller, LONDON (GB)
Philip Mc Intyre, ARLINGTON (USA)
Manfred Winands, HAMBURG (Alemanya)
Marian Sneider, MIAMI-FLORIDA (USA)
Peter Schuster, VIENNA (Austria)
Floriano de Santi, BRESCIA (Itàlia)
Maestri Remo, CALCINATO (Itàlia)
Georges Vanandenaerde, ARDOOIE (Bèlgica)
Miguel Herberg, ROMA (Itàlia)
Libreria Internazionale Einaudi, MILANO (Itàlia)
Henry M. Goodman, NILES-ILLINOIS (USA)
Jochen Lorenz, HAGEN (Alemanya)
Kunshaus Fischinger, STUTTGART (Alemanya)
Rene Henny, GRANDUAUX (Suïssa)
Annikki Vanh Konen, HELSINKI (Finlàndia)
Klaus Wilde, STUTTGART (Alemanya)

Joeelyn S. Malkin, MARYLAND (USA)
Anna Resuik, PARÍS (França)
Frank Orford, LONDON (GB)
Regina N. de Winograd, BUENOS AIRES (Argentina)
Olli Seppala, HELSINKI (Finlàndia)
K.H. Mathes, HINDENBURG (Alemanya)
Doris Steffen, KAISERSESCH (Alemanya)
Marc Renbins, NEW YORK (USA)
González Enloe, MÈXICO (Mèxic)
J. Groen-Prakken, AMSTELVEEN (Holanda)
Natalio Kuik, BUENOS AIRES (Argentina)
Xavier Menard, CHATEAUBRIANT (França)
J. Levinkind, DUBLÍN (Irlanda)
Abel Magalhaes G. Pereira, HAASRODE (Bèlgica)
Svengard, KUNGALU (Suècia)
Manolita d'Albiol, LA CIOTAT (França)
Bo Larsson, NACKA (Suècia)
Sara Olstein Sinay, BUENOS AIRES (Argentina)
Karen Brecht, HEILDELBERG (Alemanya)
Rosen Renee, SEHOTEN (Bèlgica)
Pedro Luces, LISBOA (Portugal)
Ina Kapp, FRANKFURT (Alemanya)
Horacio Etchegoyen, BUENOS AIRES (Argentina)
Bernhard Munk, FREIBURG (Alemanya)
Dr. Ohlmeier, STANFENBERG (Alemanya)
David Heilbrunn, ONTARIO (Canadà)
Britta Kinlström, LULEA (Suècia)
Kar Skogen, KONGSBERG (Noruega)
Jean Paul Blot, PARIS (França)
Leon Tihange, COMBLAIN-LA-TOUR (Bèlgica)
A.G.L. Tuns, ROTHERDAM (Holanda)
Jens Hagen, KÖLN (Alemanya)
Àngel Garma, BUENOS AIRES (Argentina)
Galleria della Francesca, FORLI (Itàlia)
Biblioteca di Carfenedolo, CARFENEDOLO (Itàlia)
Paul Polzin, ESSEN (Alemanya)
Martha Maldonado, BOGOTÁ (Colombia)
Ubrirh Spörel, MÜNSTER (Alemanya)
Esther Aznar, CARACAS (Veneçuela)
Fran Ruth Cycon, STUTTGART (Alemanya)
Dr. Ehebald, HAMBURG (Alemanya)
Dolores Torres, CARACAS (Veneçuela)
Dr. Fisch, BUENOS AIRES (Argentina)
Peter Cranzler, HEILDELBERG (Alemanya)
Thomas Nehls, LEVERKUSEN (Alemanya)
Erik Strandholm, VANTAA
J. Wallingna, EELDE (Holanda)
Henri Verbrugh, UTRECHT (Holanda)
Willem Weerdestegin, DORDRECHT (Holanda)
Joel Zac, STUTTGART (Alemanya)
Jaquelin Pereg, OUTREMONT (Canadà)
Dr. Appy, STUTTGART (Alemanya)
Ira Brenner, PHILADELPHIA (USA)
M.E. Ardjomandi, GÖTTINGEN (Alemanya)
C.P.J.M. Merkelbach, AMSTERDAM (Holanda)
Kulturverein der Katalanish, HANNOVER (Alemanya)
Circolo Culturale di Brescia, BRESCIA (Itàlia)
Palazzo del Parco, BORDIGHERA (Itàlia)
Sala Comunale, ANGIARI (Itàlia)
Libreria Feltrinelli, PARMA (Itàlia)
Sallone della Cooperativa, PEDEMONTE (Itàlia)
Ass. Artisti Bresciani, BRESCIA (Itàlia)
Galleria Kürsaal, IESOLO LIDO (Itàlia)
North American Cultural Society, NEW YORK (USA)
V. Schroër, HAMBURG (Alemanya)
Pischel Fav, BOCHUM (Alemanya)
Esa Ros, HELSINKI (Finlàndia)
Palacio Espasa, CHENE-BOUGERIES-GE (Suïssa)
Andrèe Alteens, BRUXELLES (Bèlgica)
Leena Lloti, HELSINKI (Finlàndia)
Denie Ferdy, LIERDE (Bèlgica)
B. Wichrowski, OVERATH (Alemanya)
Scholiaert, WOLUWE (Bèlgica)
Jens Hundrieser, CLADHECH (Alemanya)
Moortemans, BRUXELLES (Bèlgica)
Dendarieta, LIEGE (Bèlgica)

MUSEUS

Museu d'Art Modern de Barcelona, BARCELONA
Museo de Arte Contemporáneo de Bilbao, BILBAO
Museu Municipal de Mataró, MATARÓ
Museum Oldham, LANCSHIRE (Anglaterra)
North Chadderton Modern School, LANCS (Anglaterra)
Museu d'Art Contemporani de Vilafamés, VILAFAMÉS (Castelló)
Museu Palau de la Diputació d'Alacant, ALACANT
Collections NMS Tiptoe, LONDRES (Anglaterra)
Comune di Parigi, MILÀ (Itàlia)
Museu de Pintura «Azorín», MONÒVER
Museo de Arte Contemporáneo de León, LLEÓ
Comune di Pesaro, PESARO (Itàlia)
Musei d'Arte Moderna di Sassoferrato, SASSOFERRATO (Itàlia)
Museo de Arte (Palacio Provincial), MÀLAGA
Museu d'Art Contemporani d'Eivissa, EIVISSA
Casa Municipal de Cultura i Ajuntament d'Alcoi, ALCOI
Museo de Arte Moderno del Altoaragón, HUESCA
Musèe d'Art a Lódz, LODZ (Polònia)
Museo Nacional de Arte Moderno, LA HABANA (Cuba)
Museo de Arte Contemporáneo de Sevilla, SEVILLA
Musèe d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslàvia)
Muzeum Narodowe w Kraków, CRACOVIA (Polònia)
Museo de Arte Contemporáneo de Lanzarote, LANZAROTE
National Museum in Bytom, BYTOM (Polònia)
Museu Internacional de la Resistència Salvador Allende (Itinerant)
Museu Internacional Escarré, Minories E. i Nacionals, CATALUNYA NORD
Fundació «Joan Miró», Fons d'Art, «Avui», BARCELONA
Museu d'Art Contemporani d'Elx, ELX
Museu d'Art Contemporani dels Països Catalans, BANYOLES
Museu de Tenerife, Fons d'Art ACA, TENERIFE
Collezione Università d'Urbino, URBINO (Itàlia)
Museo Etnográfico Tiranese, TIRANO (Itàlia)
Palazzo delle Manifestazioni, SALSSOMAGGIORE (Itàlia)
Palau de l'Ajuntament d'Alacant, ALACANT
International Psychoanalytical Association, LONDRES (Anglaterra)
Museu Pierrot-Moore, Fons Gràfic, CADAQUÈS
Kupferstichkabinette der Staatlichen Museum, BERLÍN (Alemanya)
Museen Kunstsammlungen Dresdens, DRESDENS (Alemanya)
Museu de Sargadelos, LUGO
Sigmun Freud Museum, VIENA (Àustria)
Museu de Dibuix del Altoaragón, SABIÑÁNIGO
Verband Bildender Künstler der, BERLÍN (Alemanya)
Col.lecció Gràfica del Museu de Belles Arts, VALÈNCIA
Musèe Ariana d'Art et d'Histoire, GINEBRA (Suïssa)
Museum der Bildenden Künste zu Leipzig, LEIPZIG (Alemanya)
Herzog August Bibliothek, WOLFENBÜTTEL (Alemanya Occidental)
Museu de l'Obra Gràfica del Reial Monestir, EL PUIG
Panstowowe Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Polònia)

ANTONI MIRÓ

Exposició simultània:
Centre Municipal de Cultura: Pintura, Escultura, Objectes, Gravat
Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant: Dibuix

14 d'octubre a 25 de novembre del 1988
Horari: 18'00 a 21'00, excepte festius

Inauguració: Dia 14 d'octubre, a les 20 h., i presentació del llibre: «TEMÀTICA I POÈTICA EN L'OBRA ARTÍSTICA D'ANTONI MIRÓ», de Joan Guill. Editat per la Universitat Politècnica de València i l'Ajuntament d'Alcoi amb la col.laboració de: Conselleria de Cultura / Centre Eusebi Sempere / Centre Municipal de Cultura / Institut d'Estudis «Juan Gil-Albert» / Caixa d'Estalvis del Mediterrani / Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant / Ajuntament d'Alacant / Ajuntament d'Elda / Ajuntament d'Elx / Ajuntament d'Ibi.

Video: «Pinteu Pintura» - Antoni Miró, realitzat per I.U.S.A. (Iniciativas Universitarias, S.A.). Universitat d'Alacant. Produeix la Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant.

Música de XAVIER DÀRIAS, per a «Pinteu Pintura»
«VIDRES» (18'30''), Royal Philharmonic Orchestra
«EL JOC DE LA FUGA» (18'40''). Piano: Gregori Casasempere
«VICMAR» (18'09''), Royal Philharmonic Orchestra
«SUIT DE SET TONS» (Selecció: 18'13'')
Guitarra: Flores Chaviano.

Col.labora:

Caixa d'Estalvis del Mediterrani
(ZONA D'ALCOI)

CENTRE MUNICIPAL DE CULTURA
AV. PAÍS VALENCIÀ, 1 - TEL. 5544122 - ALCOI

Disseny: ANTONI MIRÓ — Dipòsit Legal: A.104-1987 — Gràfiques DÍAZ, S.L. Alacant